

Velký požár Londýna

LONDÝN VSTÁVAJÍCÍ Z POPELA

WILLIAM LILLY, CHRISTOPHER WREN, JOHN EVELYN, ELIAS ASHMOLE A DALŠÍ

ROBIN SALOMON

Ostrava

2019

*Už pominula hvězd nejhorší zlovolnost
i dvě strašlivé komety se městem přehnaly
v moru a požáru vydechly svou zlost
a v temnu očních důlků se zlobně schovaly.¹*

---

¹ Borbrick, Benson: Astrologie v dějinách – Nebe a osud; str. 175. Překlad části Drydenovy básně (Annus Mirabilis) z roku 1666.

„Po rozchodu s papežskou autoritou nepředstavoval již pro Angličany střed kosmu Řím a svatý Petr, ale Londýn s jeho starým gotickým svatým Pavlem. Střední věž katedrály převzala úlohu osy světa tohoto světa, symbolicky ztělesňující centrum Londýna, Anglie a vesmíru. Když se věž zřítila po velkém požáru, představovalo to katastrofu kosmických rozměrů. Symbolické spojení mezi nebem-zemí-podsvětím bylo přerušeno...”

https://en.wikipedia.org/wiki/Old_St_Pau_1

Steve Padget, profesor architektury na univerzitě v Kansasu

Obsah

Úvod	5
Preludium	8
Zatmění Slunce	13
Počátek občanské války – Karel I. přesidluje do Nottinghamu	15
Poprava krále Karla I.	16
Velký požár Londýna	17
Christopher Wren	21
John Evelyn	23
Elias Ashmole	26
Katedrála sv. Pavla	28
První návrhy	31
Předzvěst katastrof	36
McCannova teorie	38
Soupis tragédií	41
Ingres 1666	51
Zatmění 1666	52
Závěr	54

Úvod

William Lilly po sobě nezanechal konkrétní postup, jak přišel na své velké předpovědi, pokud jde především o požár, s nímž byl spojený. Dle lékaře Dr. Francise Bernarda², se má za to³, že tuto metodu skryl záměrně, ale je zde i možnost, že tu metodu znal Bernard. S jistotou se to již nikdy nedozvíme.

To, co bezpečně víme, vyplývá pouze z Lillyho almanachů, a také z toho, co vypověděl Lilly před komisí⁴, která se sešla, aby vyšetřila možnost Lillyho zapojení v této velké tragédii.

Postup se stálicemi se nezdá jako skutečnou práci a technikou Williama Lillyho⁵. Tento postup ukazuje do 19. století, konkrétně na Richarda Jamese Morrisona⁶, který ve svém Úvodu do astrologie⁷ uvedl techniku s Aldebaranem⁸. Je to reedice Lillyho Křesťanské astrologie, která se nepovažuje obecně za příliš šťastnou. Jak víme, 19. století nepřistupovalo vůči tradici příliš zodpovědně. To je doba různých teosofů, astrosofů atd.

These celebrated predictions were made by means of the motions of the fixed stars, as is evident by the words of Lilly ; who says, “the asterisms and signs and constellations give greatest light thereunto.” The *Bull's North Horn*, a star which, Ptolemy says, is “like Mars,” was, in the year 1666, when the fire occurred, in $\Pi 17^{\circ} 54'$, which is the exact ascendant of London. It was, no doubt, by this means Lilly judged the city would suffer by fire ; for in his Almanac for 1666 he states, that the 19th degree of Π is London's horoscope. Our Author was not very nice in his calculations; and it may be observed, that though it may be called the 19th degree, being within 6 minutes of it, yet, in reality, $\Pi 17^{\circ} 54'$ is the true ascendant of London. It was that which ascended at the moment of *driving the first pile of the new London Bridge*.

---

² Dvorní lékař Jakuba II.

³ Tuhle poznámku sděluje McCann, který rozpracoval dřevořez požáru.

⁴ Hlavní líčení bylo v říjnu 1666.

⁵ Je to ale určitá možnost.

⁶ Známý i pod jménem Zadkiel.

⁷ An Introduction to Astrology, 1835. Reedice Křesťanské astrologie.

(17)

Lilly bezpečně dokazuje, že Blíženci jsou spojeni s Londýnem, což dokazuje například ve svém almanachu na rok 1667, kde vypsál určité katastrofy⁹. Tyto horoskopy jsem uvažil v této práci. *Těžištěm této práce je verifikace této signatury.*

Komisi zajímal výjev z proroctví, který byl uveřejněný v Lillyho Monarchii¹⁰ před více než desíti lety. Lilly dosti mlhavě vypověděl, že zveřejnil tento výjev, ale že ho záměrně zveřejnil v jakési alegorii, která je neurčitá a která je dešifrovatelná pouze moudrým, a zbytku je neznámá; obával se totiž jakési vulgarizace, a tímto krokem se bránil a vytvořil si tak zadní vrátka pro nejednu situaci.

McCann¹¹ rozebral uvedený výjev, a došel k závěru, že Lilly nebyl upřímný, když tvrdil, že nevěděl, kdy dojde přesně k požáru, neboť horoskop události dle McCanna byl zašifrovaný právě v tom výjevu. Tuto teorii jsem přibral do této práce.

Tuto práci jsem pojal poněkud v širším kontextu, protože velký požár v Londýně je spojený se jmény jako Wren, Evelyn, Ashmole, a institucemi jako Kolegium neviditelných, Královská společnost atd. Je totiž dosti nápadné, jak přicházely návrhy na přestavbu City, že k tomu došlo hned po požáru (pár dní), kdy Wren s Evelynem spěchali za králem, a měli už detailní plány. Wren se školil ve Francii, utekl před morem, a z ničeho nic už měl plány na přestavbu jak Londýna, tak sv. Pavla. Zapálit požár mohl kdokoliv

⁸ Ibidem, str. 5

⁹ Lilly, William: Merlini Anglici ephemeris, or, Astrological judgments for the year 1667

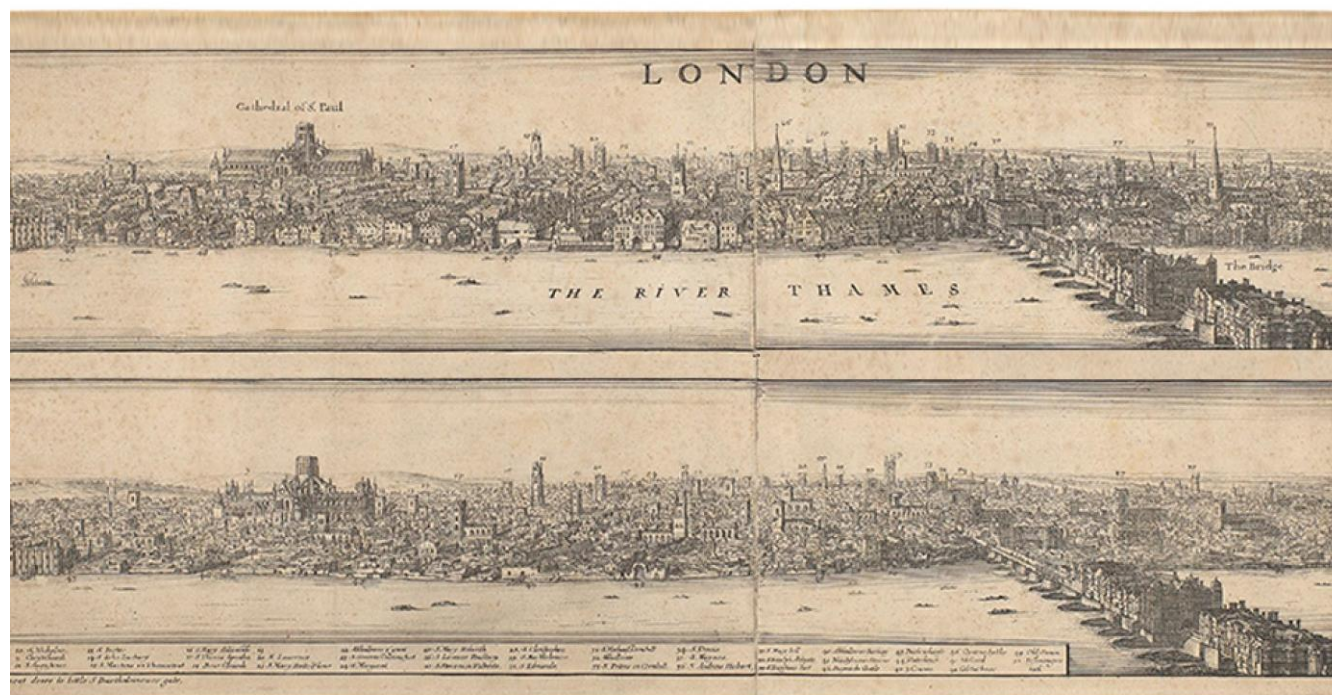
¹⁰ Lilly, William: Monarchy, or No Monarchy, 1652(1).

¹¹ Maurice McCann, horární astrolog. +2011

z nich, nebo kdokoliv na jejich objednávku; otázka je, nakolik v tom všem figuroval Lilly. Lilly se znal s tímto okolím, protože Ashmole náležel do těchto kruhů, a Lilly s ním navázal pevné přátelství, ač to byli vlastně protivníci za občanské války. Ashmole se přimlouval za Lillyho, což byla doba už po restauraci Stuartovců. Tím mu možná splácel dluh, který u něj měl z občanské války, v níž upadl do zajetí Ashmoleův první učitel astrologie, a Lilly se zasadil, jako parlamentarista se styky v puritánském režimu, o jeho záchranu.

Z tohoto důvodu jsem považoval za vhodné, aby práce s sebou nesla i trochu té historie, protože bez toho by ta práce byla dosti ochuzena.

Panoramas of the City of London before and after the Great Fire by Wenceslaus Hollar, 1666 (PAH9901)

Jak bývá zvykem, veškeré výpočty a horoskopy jsou dělány ve volně šířitelném programu Morinus. Tato práce vnikala před několika lety, takže je možné, že byly učiněny nějaké další objevy, především pokud jde o radix Londýna z pera Lillyho, a proto vychází z toho, že takový radix po sobě Lilly nezanechal, respektive že nebyl objeven.

Robin Salomon

Preludium

https://cs.wikipedia.org/wiki/Jakub_I._Stuart#/media/Soubor:JamesIEngland.jpg

Důsledkem více než dvou desetiletí vlády Jakuba I.¹², charakterizovaných jako krajně nepopulární a zmatenou zahraniční politikou, stejně jako autoritativním postojem a pohrdáním parlamentem, byl vznik hluboké a temné nálady nespokojenosti v Anglii.

Když král v roce 1625 umřel, stal se jeho nástupcem kultivovaný, přesto slabý a dost nevyrovnaný syn Karel I.¹³, jehož snad osudovým předurčením bylo dovést monarchii do neuváženého konfliktu s parlamentem i s celým národem. Tato katastrofa se již rýsovala na obzoru.

Nový panovník opět sledoval stejně nepopulární zahraniční politiku jako jeho otec, a ukázal se být ještě větším tyranem a diktátorem než on. Jeho raný sňatek

s katolickou francouzskou princeznou Henriettou Marií,

https://en.wikipedia.org/wiki/Charles_I_of_England#/media/File:King_Charles_I_after_original_by_van_Dyck.jpg

¹² https://en.wikipedia.org/wiki/James_VI_and_I

¹³ https://en.wikipedia.org/wiki/Charles_I_of_England

sestrou krále Ludvíka XIII., byl jen velmi obtížně slučitelný s atmosférou puritanismu, jíž byla Dolní komora parlamentu prostoupena.

https://en.wikipedia.org/wiki/Prince_Rupert_of_the_Rhine#/media/File:Rupert_of_the_Rhine.jpg

Dříve nepředstavitelné řeči o občanské válce byly najednou v Anglii slyšet všude. Ty časy byly krajně nebezpečné pro všechny. Ve střední Evropě stále ještě zuřila třicetiletá válka, Španělé a Francouzi byli ve válce s Anglií a v Anglii samotné se rozhořel spor mezi monarchií a parlamentem.

K otevřené parlamentní vzpouře došlo nakonec v roce 1642. Poté, co neuspěl pokus o zatčení pěti členů parlamentu, opustil Karel I. se svými monarchistickými stoupenci Londýn. Dvůr v exilu se pak usadil v Oxfordu.

Když válka propukla, zdálo se, že úspěch monarchistů - neboli kavalírů, jak se jim říkalo – je jistý. Mezi kavalíry vynikal velmi osobitý princ Ruprecht¹⁴, mladší syn Fridricha V. Falckého a Alžběty Stuartovny.

Ruprecht se stal hrdinou anglické občanské války a byl velmi ceněn pro své výpady proti silám parlamentaristů přezdívaným kulatohlavci. Ruprechtův hrdinský příklad významně zvyšoval kredit královských vojsk, zejména poté, co se mu podařilo dobýt Bristol v červenci 1643, osvobodit Newark a Nottingham počátkem roku 1644

atd.

---

¹⁴ https://en.wikipedia.org/wiki/Prince_Rupert_of_the_Rhine

https://en.wikipedia.org/wiki/Oliver_Cromwell#/media/File:Oliver_Cromwell_by_Samuel_Cooper.jpg

Štěstěna jej však opustila. Vůdci parlamentaristů Oliveru Cromwellovi¹⁵, tomu podsaditému, červenolícímu poslanci z Cambridge, se podařilo vycvičit armádu fanatiků z východních hrabství a spolu s dalším velitelem, sirem Thomasem Fairfaxem¹⁶, zasadit armádě Ruprechta první vážný úder v bitvě u Marston Moor. A to byl začátek konce royalistů.

I přes tuto porážku byl Ruprecht jmenován vrchním velitelem královské armády a podařilo se mu dosáhnout ještě jednoho vítězství¹⁷, ale už další měsíc byl Cromwellem poražen¹⁸, posléze kapituloval v Bristolu před kulatohlavci, a byl zbavený velení.

Ruprecht se vrátil do Anglie teprve až po restauraci Stuartovců v roce 1660. Předtím vedl dobrodružný život piráta.

Definitivní konec monarchistů přišel v červenci 1646, kdy Cromwell a jeho kulatohlavci oblehli královskou pevnost Oxford.

[https://en.wikipedia.org/wiki/Thomas_Fairfax#/media/File:General_Thomas_Fairfax_\(1612-1671\)_by_Robert_Walker_and_studio.jpg](https://en.wikipedia.org/wiki/Thomas_Fairfax#/media/File:General_Thomas_Fairfax_(1612-1671)_by_Robert_Walker_and_studio.jpg)

¹⁵ https://en.wikipedia.org/wiki/Oliver_Cromwell

¹⁶ https://en.wikipedia.org/wiki/Thomas_Fairfax

¹⁷ Obsazení Leicesteru v květnu 1645.

¹⁸ Bitva u Naseby v Northamptonshire.

https://en.wikipedia.org/wiki/Execution_of_Charles_I#/media/File:The_execution_of_King_Charles_I_from_NPG.jpg

Po pádu Oxfordu roku 1646 nařídil Karel I. svému nejstaršímu synovi Karlovi, princovi z Walesu, aby opustil zemi a hledal útočiště ve Francii.

Dne 30. ledna 1649 za vření bubnů byl v Londýně před Whitehallem sťat Karel I. Anglie byla přejmenovaná na Commonwealth a svobodný stát a o několik let později se Cromwell stal lordem protektorem tohoto nového, zasmušile puritánského státu.

Leč před časem se mnozí lidé s velkým rozhořčením stavěli proti tyranské vládě Karla I., zůstala přesto drtivá většina britského obyvatelstva royalisty a hluboká touha po návratu k monarchii prostupovala celou společností. Když na podzim roku 1658, ani ne deset let po královraždě, umírá Cromwell

vprostřed všeobecné nenávisti a pohrdání, okamžitě se objevují naděje na úplnou revitalizaci monarchie. Oči se upřely k průlivu

La Manche, neboť někde tam na jeho druhém břehu se potuluje legitimní následník britského trůnu.

Exil v Paříži byl pro Karla velkým zklamáním. Dostal se plně pod nadvládu své francouzské matky, ale také ze strany francouzské šlechty se dočkal jedině pohrdání a ignorace.

Teprve veřejná poprava jeho otce jej přiměla k nějaké akci. U francouzského dvora byl okamžitě uznán králem v exilu pod jménem Karel II.

Připojil se ke skotským presbyteriánským silám v Perthu stojícím proti Cromwellovu režimu a stal se jejich vůdcem. Špatně organizovaní Skotové nebyli pro Cromwella vážným soupeřem. Když se obě armády střetly v září 1650 u Dunbaru, utrpěly skotské síly drtivou porážku, a Karel II. musel prchnout opět do Francie. Stal se terčem výsměchu celé Francie. A věci se ještě zhoršily, když Mazarin uzavřel dohodu s Cromwellem. Karel II. musel pryč z Francie. Potuloval se Evropou,

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/5/59/George_Monck_1st_Duke_of_Albermarle_Studio_of_Lely.jpg
g

skončil na jihu Německa, kde znovu upadl do života zhýralosti, kdy vymýšlel komediální kousky¹⁹.

Konečně se ke Karlu II. donesly zprávy o smrti Cromwella. Promptně se vydal do přístavu v Calais a tam čekal na svoji chvíli. Do karet mu zahrál fakt, že syn lorda protektora Richard postrádal kvality svého otce. Nebyl tudíž schopen zahladit roztržky mezi kulatohlavci a parlamentem. V téměř každé britské krčmě hřměly možnosti restaurace Stuartovské monarchie.

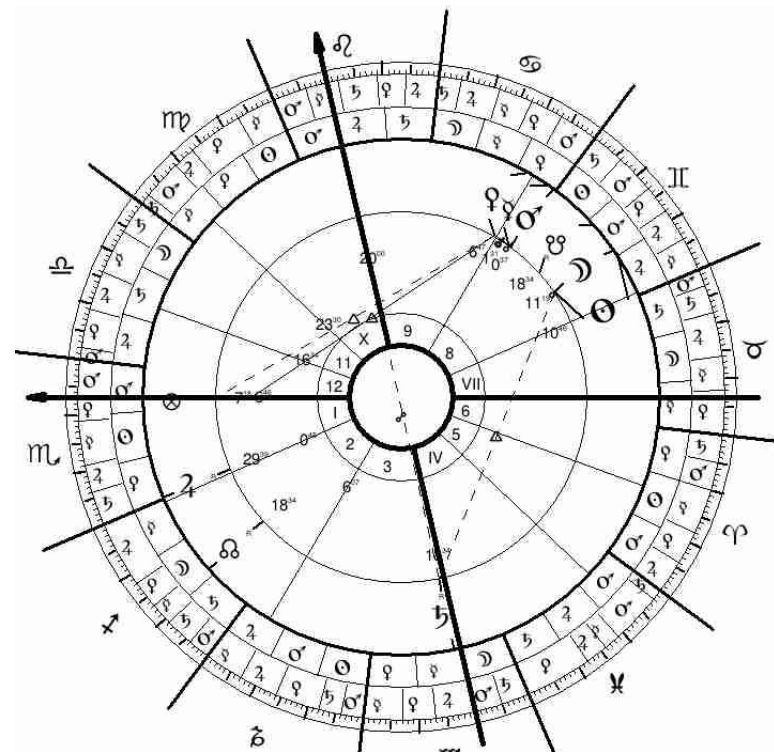
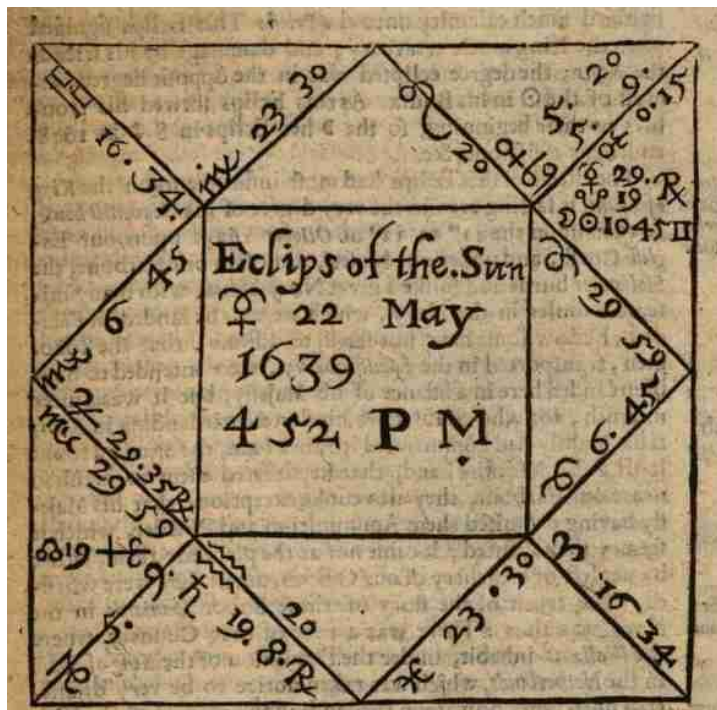
Jistý George Monck²⁰ se rozhodl podpořit myšlenku restaurace. Monck byl voják, který na straně puritánů kontroloval Skotsko, jež se nyní ve snaze nedopustit další šíření anarchie, rozhodl udělat první kroky. Karel II. přistoupil a podporu anglikánské církve, zajištění svobody svědomí pro ty, kdo vyznávají jinou víru, a předání důležitých záležitostí státu do pravomoci parlamentu. V dubnu roku 1660 Karel vydal v Holandsku Bredskou deklaraci, což byla taková amnestie, ale především v ní garantoval plnou moc a svobodu parlamentu.

¹⁹ Jednou dokonce uvažoval o možnosti vzít si dceru lorda protektora za ženu a vládnout tak s tchánem království.

²⁰ https://en.wikipedia.org/wiki/George_Monck,_1st_Duke_of_Albermarle

Zatmění Slunce²¹ (22/5/1639²² 16:45 LMT Londýn)

Abych se přiblížil Lillyho osám, musel jsem čas posunout na 16:50 LMT. Dle Lillyho nákresu mají být Světla na 11. st., nicméně my vidíme, že Luna se separuje již 33 minut, a je na 12. stupni. Skutečná osa zatmění je pro Londýn na 26. st.

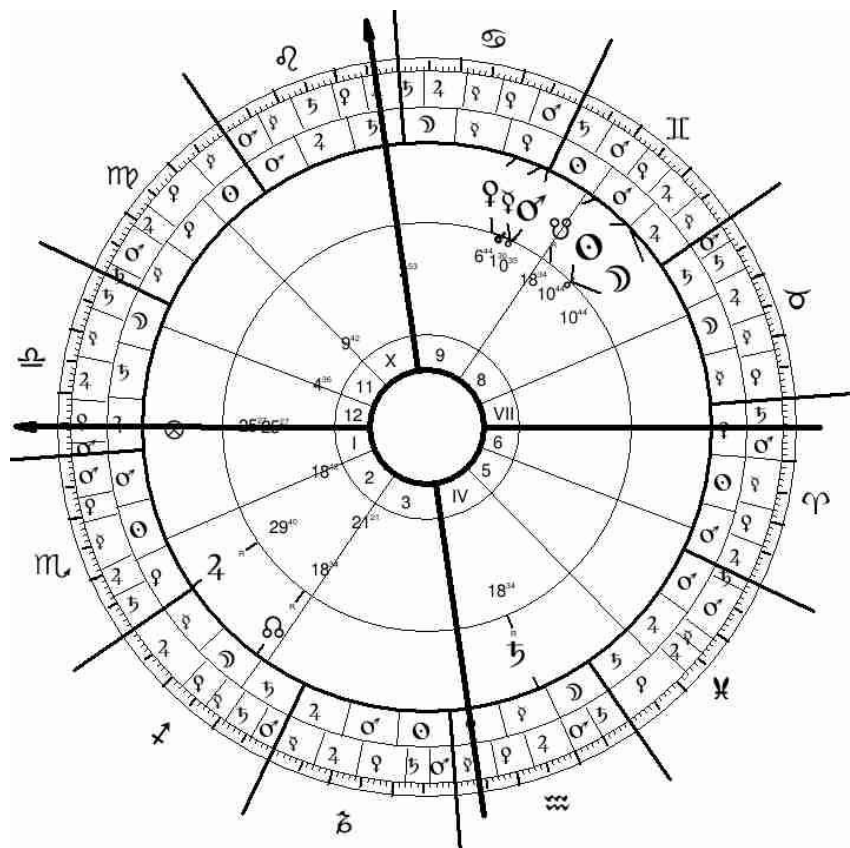
²¹ Lilly, William: Monarchy, or No Monarchy, 1651, str. 97

²² Juliánské datum

Vah²³. Rozdíl dává tedy cca hodinu. Následují další horoskopy, z nichž Lilly předvídal osudy Karla I. Vychází jak ze zatmění, tak z událostí, kdy prchá Karel I. do Oxfordu, a z horoskopu popravy Karla I.

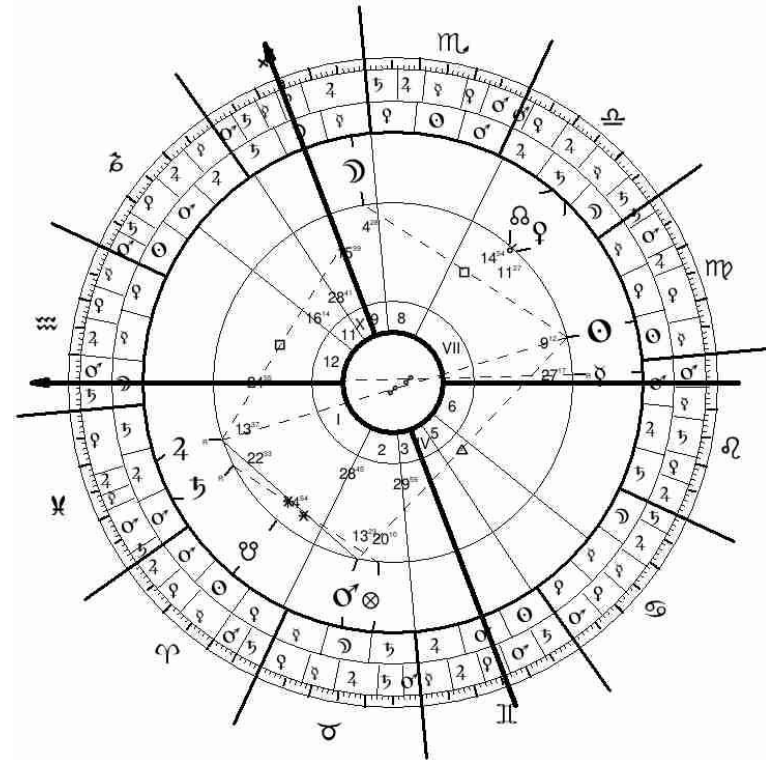
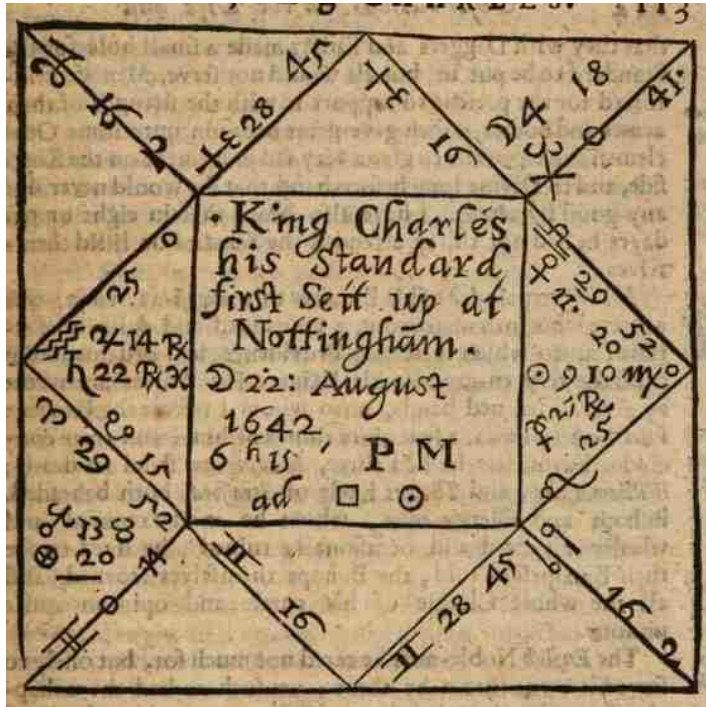
Horoskop s korekcí:

²³ Čas 15:45:23 LMT.

Počátek občanské války – Karel I. přesídluje do Nottinghamu

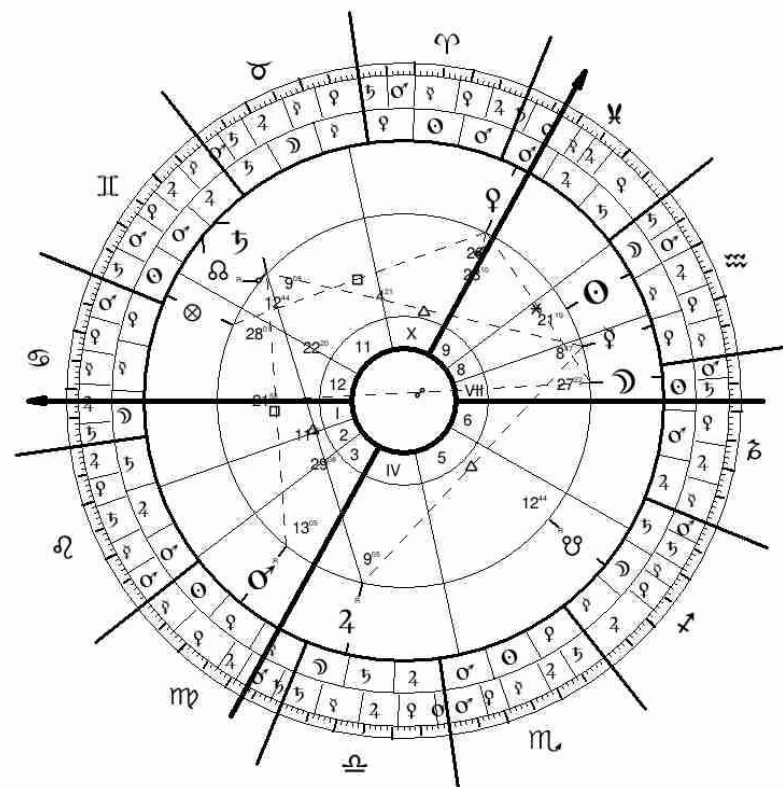
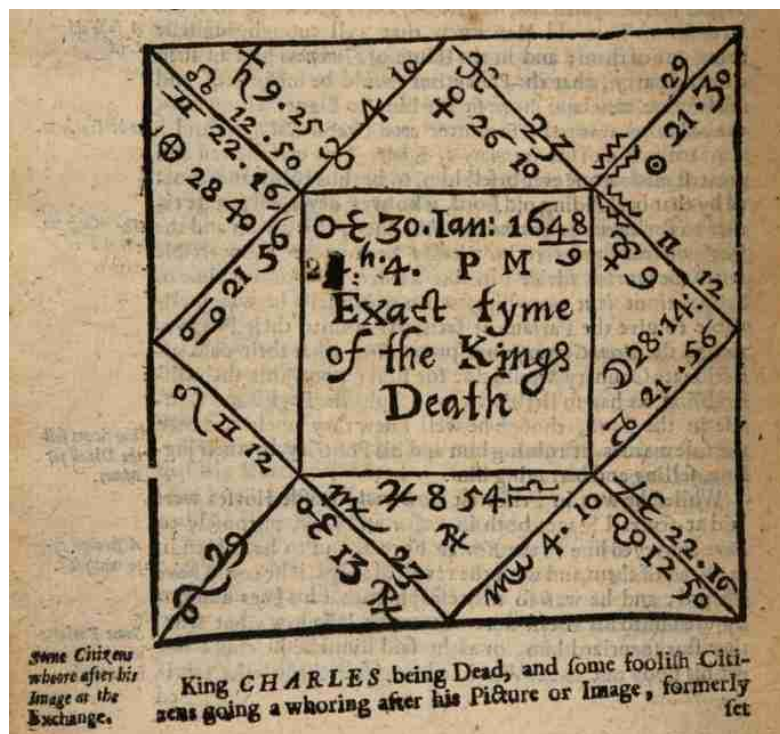
(22/8/1642²⁴ 18:15 LMT)²⁵

²⁴ Juliánské datum

²⁵ Lilly, William: Monarchy, or No Monarchy, 1651, str. 113

Poprava²⁶ krále Karla I. (30/1/1649²⁷ 14:04 LMT Londýn)

K tomu, abych dostal 22. st. Raka, jsem musel čas posunout na 14:15 LMT.

²⁶ Lilly, William: Monarchy, or No Monarchy; 1651; str. 118

²⁷ Juliánské datum

Velký požár Londýna

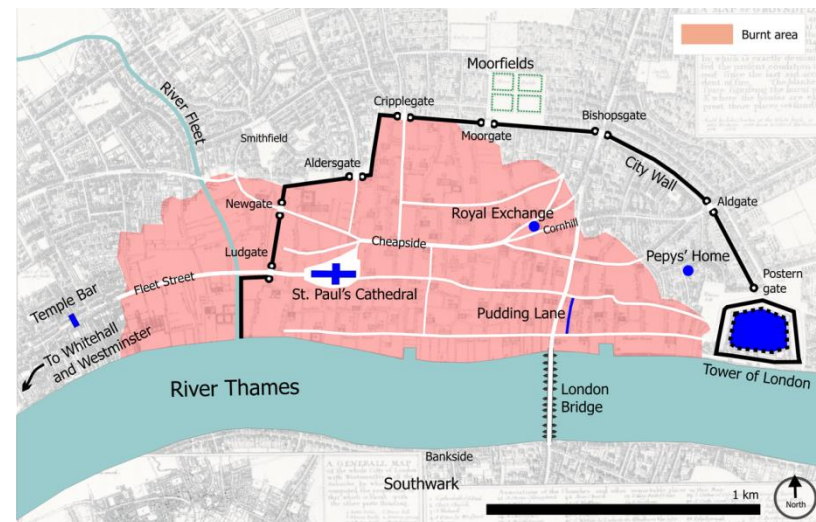
<http://www.pepys.info/fire.html#anchor5023396>

Velký požár Londýna vypukl v časných ranních hodinách²⁸ 2. září 1666. Vznikl zřejmě v pekárně na Pudding Lane poblíž London Bridge, když královský pekař²⁹ opomněl dobře uhasit oheň v peci, než šel spát.

Pár uhlíků vypadlo na kůzle motající se kolem pece a brzy byl celý pekařův chatrný dřevěný dům v jednom ohni. V té době byla většina domů v Londýně ze dřeva, s vysokými příkrými střechami, a tak začaly

okamžitě hořet. Během několika hodin se nejbližší ulice proměnily v ohnivě inferno, a silný východní vítr rozdmýchal plameny, jež se rychle šířily dál. V 17. století voda byla čerpána vodními mlýny na Temži podél trubek pod Londýnem. V tomto roce však došlo k suchu a hladina vody proto byla nízká³⁰. Architektura města se od středověku změnila jen velmi málo³¹.

Když byl po pěti dnech požár uhašen, byly téměř 4/5 města vypáleny do základů. Zničeno bylo přibližně 13 tisíc domů, 90 kostelů a 50 cechovních a spolkových domů a v troskách se ocitla i velká katedrála sv. Pavla.

https://en.wikipedia.org/wiki/Thomas_Farriner#/media/File:Great_fire_of_london_map.png

²⁸ Viz třeba deníky Samuela Pepyse. <http://www.pepys.info/fire.html#anchor5023396>

²⁹ Thomas Farriner (zemřel v prosinci 1670) byl pekař. Mj. poskytoval chléb královskému námořnictvu. Jemu a jeho dětem se podařilo uniknout, zemřela však služka, podnik byl poté obnoven.

³⁰ <http://www.localhistories.org/fire.html>

³¹ <http://www.eyewitnesstohistory.com/londonfire.htm>

Sám Karel II. zřejmě heroicky čelil ohni spolu s hasiči, čímž si znovu vydobyl alespoň částečný respekt u obyvatelstva. Nicméně královi nepřátelé neváhali ani chvíli a okamžitě začali tvrdit, že požár byl Božím trestem za zhýralosti dvora a za bezbožnou zahraniční politiku parlamentu.

https://en.wikipedia.org/wiki/Thomas_Farriner#/media/File:The_Great_Fire_of_London,_with_Ludgate_and_Old_St._Paul's.JPG

https://en.wikipedia.org/wiki/Great_Fire_of_London#/media/File:Charles_II_of_England_cropped.jpg

V Holandsku, jež bylo s Anglií ve válce, se objevil pamflet, v němž byl oheň nazýván aktem pomsty všemohoucího Boha, a katolíci v Británii s tím souhlasili.

Zajímavé by mohlo být také představit si, co si asi mysleli londýnští Židé, kteří před pouhými desítkami dny slavili Den soudu³² a den Smíření³³ o dalších deset dní dříve³⁴.

Okamžitě se roztočilo kolo pomluv a fám. Všude byly slyšet řeči o papežském komplotu, spiknutí řízeném z ciziny nebo o Božím hněvu. Karel II. se usilovně snažil přesvědčit rozhořčené obyvatele Londýna, kteří se nyní vesměs usadili v oblasti Moorfields, že jejich společné neštěstí je prostě jen dílem náhody.

Přislíbil odvážně a ušlechtilě, že se o všechny, kteří přišli o střechu nad hlavou, dobře postará, a že se okamžitě zasadí o znovuvybudování jejich domovů a celého města. Ale je docela dobře

³² Roš ha-šana

³³ Jom Kipur

³⁴ 20. září 1666 (juliánské datum) = 30. září 1666 (gregoriánské datum) = 1. tišri 5427

možné, že králi nebyla úplně proti myšlence příležitost, která se zde nabízela, protože sám byl tak trochu amatérským urbanistou, zabývajícím se navrhováním a plánováním měst. Již od restaurace pociťoval těžkou frustraci z nedostatku financí, které by mu umožnily přeměnit Londýn v nádhernou metropoli, jež by zastínila Francii. A nyní zčistajasna přišla tato úžasná možnost, díky níž se mohl o to pokusit.

Do víru událostí zasáhl i francouzský hodinář Robert Hubert³⁵. Jednalo se o francouzského protestanta. Krátce po uhašení požáru, snad 11. září 1666, byl zatčen, kdy se snažil uprchnout ze země. Přiznal se, že zapálil pekařův krámk, dále že náležel do skupiny spiklenců, kteří plánovali požár už na rok 1665, ale jelikož došlo k moru, došlo tedy i k posunutí této akce. Vypověděl, že ještě s dalším mužem³⁶ se nacházeli v noci 2. září 1666 před domkem, v němž bydlel pekař, zapálili „kouli“, která byla složena ze střelného prachu a síry, načež přes okno tento předmět vhodili dovnitř. Spolupachatel měl utéct prakticky ihned, Hubert však čekal, až vizuálně si ověří, že skutečně hoří.

<https://greatfireoflondon.net/robert-hubert/>

Paradoxně rodina vypověděla, že tam nikde takové okno nebylo, respektive na té straně, kterou Hubert popsal, slehla se zem i po jeho spolupachateli. Před tribunálem svou výpověď poněkud pozměnil, uvedl, že za provedení akce mu bylo slíbeno pět zlatých mincí, a snad i vrchní vyšetřující soudce králi řekl, že této výpovědi nevěří. Při identifikaci toho domu mu zahrálo do karet, že u toho domu se

srocovav dav, a tak určil pekařův dům. Pochopitelně doba potřebovala nějakého viníka, a Huberta pověsili, a přihlížející dav jeho tělo rozmetav

³⁵ https://en.wikipedia.org/wiki/Robert_Hubert

³⁶ Stephen Peidloe

na kusy, když jeho tělo mělo být poté předáno chirurgům k pitvě. Kat dostal 11 liber³⁷. Po třech měsících parlamentní komise došla k závěru, že za požár nemůže člověk, nýbrž náhoda, a že mladý Hubert se rozhodl skoncovat se životem a vybral si požár jako vhodnou záminku.

<https://lostcityoflondon.co.uk/2018/10/27/the-execution-of-robert-hubert-1666-2/>

Jeho případné doznání, že pracoval pro papeže, přičemž to nebyl katolík, nýbrž hugenot, nebo protestant, je o to více morbidní. Po jeho popravě vychází najevo zásadní skutečnost, že ten mladík v době založení požáru se nacházel na palubě jedné švédské lodi³⁸. Buď to byl poněkud nevyrovnaný muž, nebo obětní beránek, zdá se však, že jeho smrt byla zbytečná.

³⁷ <https://greatfireoflondon.net/robert-hubert/>

³⁸ <https://lostcityoflondon.co.uk/2018/10/27/the-execution-of-robert-hubert-1666-2/>

Christopher Wren (1632 – 1723)

Jeden z nejvzdělanějších mužů v Anglii. Studoval na Westminster School a svá studia završil na Wadham College v Oxfordu, kde posléze přijal profesuru. Dále byl jmenován profesorem astronomie na Gresham College v Londýně a po restauraci Karla II. získává roku 1660 prestižní saviliánskou profesuru astronomie na univerzitě v Oxfordu.

V šedesátých letech se Wren začal intenzivně zabývat architekturou a brzy si jasně uvědomil, že právě tato životní dráha, spíše než matematika a astronomie, je jeho pravým a přirozeným povoláním.

V červenci 1665 Wren prchá před morem v Londýně do Paříže, kde se setkává s Berninim³⁹, jehož pozval sám Ludvík XIV., aby projektoval a navrhl novou fasádu v Louvru. Bernini přijel do Paříže měsíc před Wrenem. Je však důležité si uvědomit, že v době, kdy k setkání došlo, byl vůči Berninimu v postavení, které má právě nastoupivší student architektury vůči hlavě celé architektonické školy. Krátce řečeno, v tomto okamžiku byl Wren prostě nikdo, zatímco Bernini byl obr, kterému se dostávalo respektu, a dokonce i trpělivosti ze stran papeže i mnohých králů a knížat z celé Evropy.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Christopher_Wren#/media/Soubor:Christopher_Wren_by_Godfrey_Kneller_1711.jpg

---

³⁹ Gian Lorenzo Bernini (1598 – 1680) byl významný architekt, malíř a sochař.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Louis_Le_Vau#/media/Soubor:Louis_Le_Vau.jpg

Zde se Wren také setkává s předními francouzskými architekty, jako byli Le Vau⁴⁰, Perrault⁴¹, a stejně tak i s velkým Le Nôtreem⁴², který držel obrovské renomé u dvora a který byl pověřen správou všech královských budov. V té době rozjžděl Velký prospekt⁴³.

A právě zde, v Paříži, mezi těmito skvělými muži, v prostředí doslova nabitým novými architektonickými koncepcemi a plány měst, měl Wren strávit 6 měsíců života, a právě ve formativním stádiu své nové kariéry architekta. Rozhodně dostal velmi dobrou školu.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Claude_Perrault#/media/Soubor:Claude_Perrault.png

Pro Wrena se situace v lednu 1666 ve Francii stává nepříjemnou. Ludvík XIV. totiž vyhlásil válku Británii, aby podpořil spojenecké Holandsko. Pro Wrena nastal čas se vrátit domů. Zpátky do Londýna dorazil v březnu 1666 a již za několik měsíců mu doslova spadla do klína příležitost vskutku neuvěřitelná, o které by se snad nikomu nemohlo zdát ani v nejdivočejších snech...

⁴⁰ Louis Le Vau (1612 – 1670) byl architekt; výstavba Louvre, Versailles.

⁴¹ Claude Perrault (1613 – 1688) byl architekt, ale také lékař, spisovatel, botanik. Působil ve Francouzské akademii věd.

⁴² André Le Nôtre (1613 – 1700) pocházel ze slavné rodiny královských zahradníků. Jeho dědeček byl správcem Tuilerijských zahrad v Louvru a jeho otec byl hlavním zahradníkem Ludvíka XIII. U příležitosti narození Ludvíka XIV. byl pověřen správou Tuilerijských zahrad a také Lucemburské zahrady. Navrhl také slavné zahrady ve Versailles a řídil jejich výstavbu.

⁴³ Grande Cours – ústřední ideou projektu byla široká třída vycházející z Tuilerií, již by se otevíral výhled z Louvru směrem na západ. Původní návrh pocházel už z doby Jindřicha IV., tedy děda Ludvíka XIV.

John Evelyn

https://en.wikipedia.org/wiki/The_Restoration#/media/File:Hendrick_de_Meijer_001.jpg

„Dvacet tisíc jízdních i pěších, mávajících meči křičících nevýslovnou radostí; cesta je pokryta květy, zvony vyzvánějí, ulice jsou ověšeny čalouny, z fontán a kašen teče víno proudem...obrovské zástupy lidí tisících se kolem cesty už od Rochesteru...je to zázrak učiněný Pánem, neboť k podobné restauraci nedošlo dosud nikdy v historii, starověké nebo moderní, od návratu Židů z babylonského zajetí...“

Karel II. se jednoho dne v květnu 1660 za příjemného vánku v Haagu nalodil na palubu vlajkové lodi a vyplul směrem k Anglii. Na konci května Royal Charles zakotvila v Doveru. Očitý svědek události, slavný autor deníků a zahradník John Evelyn, nám zanechal barvitý popis události, který tvoří úvodní perex této kapitoly.

Celou cestu do Londýna provázely krále obrovské spontánní oslavy a v den Karlových třicátých narozenin královský průvod vstupoval do města⁴⁴.

John Evelyn⁴⁵ stál v první linii. John Evelyn byl spoluzakladatel Královské společnosti. Po vypuknutí občanské války v Anglii roku 1643 odešel Evelyn nejdříve do Paříže a pak cestoval do Říma, Benátek a Padovy.

---

⁴⁴ Zlí a lascivní jazykové tvrdí, že stejně triumfálně vstoupil i do Barbary de Palmer, krásné mladé ženy, s níž se nedávno seznámil v Haagu. Samozřejmě to byla dcera royalisty.

Do Paříže se vrátil roku 1646 a o rok později se zde oženil s Mary Browneyovou, dcerou britského vyslance⁴⁶. V Paříži zůstal až do roku 1652.

Evelyn byl celoživotní intelektuál, jeho knihovna byla jednou z těch největších v zemi, zabýval se skutečně tolika obory, že ho lze považovat za typ renesančního člověka a vědce. Byl zběhlý jak v teologii, tak v numismatice, architektuře – skutečně měl nesmírně široký záběr.

Nepřekvapí proto, že stál u zrodu Královské společnosti. Na konci roku 1660, v listopadu, se několik zvučných jmen sešlo v jednom sále Gresham College v Londýně. Bylo to bezprostředně poté, co vyslechli přednášku jednoho ze svých členů, profesora astronomie Chrostophera Wrena. A právě na tomto místě bylo rozhodnuto o založení Společnosti pro studium fyzikálně-matematického experimentálního učení, jež se pak ve velmi krátké době stalo Královskou společností⁴⁷. Mezi dvanácti muži byli například Robert Boyle⁴⁸, John Wilkins⁴⁹. Wilkins byl jmenován předsedajícím tohoto shromáždění. Všechno to byli špičkoví vědci, a také vesměs zednáři. Robert Moray⁵⁰, první zednář iniciovaný na anglické půdě, již v roce 1641 doporučuje skupině, aby se pokusila o získání královského dekretu na podporu své činnosti, a již počátkem prosince udělil Karel II. svůj souhlas s vytvořením Královské společnosti.

https://en.wikipedia.org/wiki/John_Evelyn#/media/File:Walker,_Robert_John_-_Evelyn.jpg

⁴⁵ https://en.wikipedia.org/wiki/John_Evelyn

⁴⁶ https://en.wikipedia.org/wiki/Sir_Richard_Browne,_1st_Baronet,_of_Deptford

⁴⁷ https://en.wikipedia.org/wiki/Royal_Society

⁴⁸ https://en.wikipedia.org/wiki/Robert_Boyle

⁴⁹ https://en.wikipedia.org/wiki/John_Wilkins

⁵⁰ https://en.wikipedia.org/wiki/Robert_Moray

Než došlo ke vzniku Královské společnosti, učenci se scházeli v rámci Kolegia neviditelných⁵¹. Tedy je zde nějaká geneze. Po založení Královské společnosti bylo rozhodnuto ihned vypracovat soupis vhodných adeptů členství. Mj. se zde objevuje i jméno dalšího velikána – Elias Ashmole, o němž ještě bude řeč.

Věci okolo mnohých z těchto prvních členů se daly do pohybu záhy. Ashmola jmenoval Karel II. do funkcí, z nichž jedna měla pod sebou především oblast heraldiky⁵², druhá se zabývala potravní daní⁵³.

Rovněž John Evelyn byl jmenován členem několika královských komisí. Všichni ti lidé byli nějak spojeni s Kolegiem neviditelných, Královskou společností nebo nejstaršími zednářskými lóžemi v Londýně. Tuto atmosféru lze vycítit již v Greshamově zakládající vyhlášce, jež stanovila, že zde má působit sedm učenců, z nichž každý má být profesorem jednoho ze sedmi svobodných umění. Jak vidno, tohle byla partička lidí, která si pochopitelně chtěla zahrát hru o přestavbu City.

https://en.wikipedia.org/wiki/Royal_Society#/media/File:JohnEvelyn1687.jpg

---

⁵¹ https://en.wikipedia.org/wiki/Invisible_College

⁵² Herald of Arms in Ordinary.

⁵³ Controller and Auditor of the Excise.

Elias Ashmole⁵⁴

https://en.wikipedia.org/wiki/Elias_Ashmole#/media/File:Elias_Ashmole_by_John_Riley.jpg

V dobách občanské války v Anglii byla astrologie jedním z několika propagandistických nástrojů, pomocí nichž se vedla kampaň jako taková. Royalista Ashmole, mj. horlivý praktik astrologického umění, dříve či později musel nutně narazit na parlamentního astrologa Williama Lillyho, aby se z nich nakonec stali velcí přátelé, kteří posléze studovali deníky Johna Deeho, jež Lilly označil za zcela prosté nadpřirozena a připojil se k těm, kdo tvrdili, že jde pouze a jen o špionáž⁵⁵.

Dle vlastních slov⁵⁶ se narodil 23. května 1617 kolem třetí ranní v Lichfieldu, a svou rektifikací čas upřesnil na 3 hodiny 25 minut, kterýžto čas dále Lilly rektifikoval s malou změnou⁵⁷.

Asmole studoval v Oxfordu, posléze se z něj stal astrolog, alchymista a vynikající znalec starožitností, starých rukopisů atd.

---

⁵⁴ https://en.wikipedia.org/wiki/Elias_Ashmole

⁵⁵ Ashmole mj. získal knihovnu Deeho, stejně jako Lillyho. Ashmoelovo muzeum v Oxfordu tedy mělo skutečně solidní základ.

⁵⁶ The Lives of Those Eminent Antiquaries Elias Ashmole, Esquire, and Mr. William Lilly, Written by Themselves; Containing, First, William Lilly's History of His Life and Times, with Notes, by Mr. Ashmole: Secondly, Lilly's Life and Death of Charles the First: and Lastly, the Life of Elias Ashmole, Esquire, by Way of Diary. With Several Occasional Letters, by Charles Burman, Esquire; 1774. Str. 287

⁵⁷ Ibidem, str. 288

S astrologickými naukami vešel poprvé do styku za občanské války. V červenci 1646, kdy Cromwell oblehl královskou pevnost v Oxfordu, padl do zajetí i tehdy devětadvacetiletý Ashmole, který sloužil jako revizor v úřadě královského vojenského zásobování.

Po restauraci Stuartovců Ashmole získává vysoké úřady u dvora, z nichž jeden měl pod sebou především oblast heraldiky⁵⁸, druhý se zabýval potravní daní⁵⁹. Figuroval dále jak v Kolegiu neviditelných, tak v Královské společnosti. Nadto ve svém deníku zanechal i přesný čas, kdy se stal zednářem⁶⁰.

Ashmole doprovázel Lillyho k vyšetřovací komisi, kde Lilly šel jaksi vysvětlovat, jak to bylo s tou predikcí ohledně požáru v Londýně. Ashmole se svými styky byl dobrou volbou na jakousi přímluvu. Tím mohl Ashmole splácet dluh, který měl u Lillyho, protože Ashmoleho poprvé uvedl do astrologie za občanské války Georg Wharton⁶¹, jehož Cromwell uvěznil, a hrozila mu tedy smrt, a Ashmole žádal u Lillyho přímluvu, neboť Lilly měl dobré vazby na parlamentaristy⁶². Takže ta role se prohodila. Poprvé žádal royalista o přímluvu parlamentaristu, v rámci puritánského režimu, podruhé se royalista už po restauraci přimluvil za parlamentaristu.

WILLIAM LILLY.

ELIAS ASHMOLE.

⁵⁸ Herald of Arms in Ordinary.

⁵⁹ Controller and Auditor of the Excise.

⁶⁰ Mělo se tak stát 16/10/1646 v 16:30 LMT Warrington. Pár měsíců po zajetí v Oxfordu. Zasvěcen lordem Mainwaringem, jehož ženu si Ashmole nakonec vzal. Takové zvraty se prostě někdy stávají. ☺

⁶¹ https://en.wikipedia.org/wiki/Sir_George_Wharton,_1st_Baronet

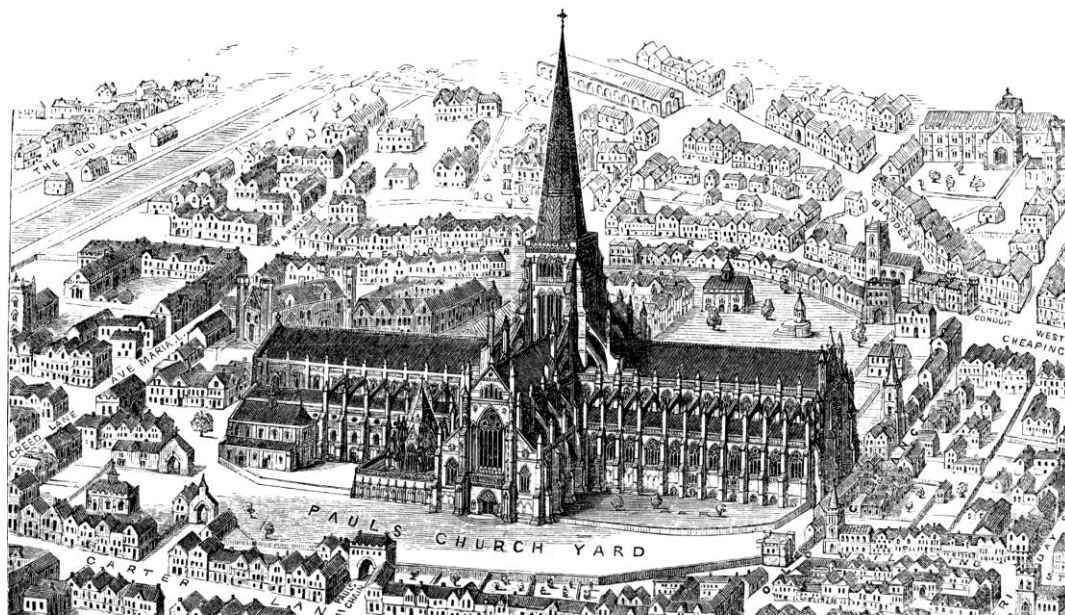
⁶² <https://cunningfolkmusic.com/2017/07/12/the-life-times-of-william-lilly/>

Katedrála sv. Pavla

Velký oheň, který se přehnal přes Londýn, za sebou nechal prázdnou plochu o rozměrech cca 2,5 kilometru na šířku a skoro kilometr na délku. Zničeno bylo téměř vše od Tower Hill na východě po Temple na západě, kde se konečně oheň sám před chrámem zvaným Temple, zvláštní kamennou stavbou v gotickém slohu vybudovanou na kruhovém půdorysu.

Oblast, ve které se požár zastavil, stále se nazývá Temple a dnes zde sídlí především právníci a odvozuje své jméno od svého historického spojení s templáři. Leží zhruba mezi katedrálou sv. Pavla na východě a Covent Garden na západě, na severu ji vymezuje Fleet Street a na jihu Victoria Embankment. Templáři zde v roce 1061 vybudovali svůj velký řádový dům a ústředí zvané Nový Templ, přičemž využívali molo v Temži a jejich lodě připlouvaly po nedaleké řece Fleet k Newgate⁶³.

https://en.wikipedia.org/wiki/Old_St_Paul%27s_Cathedral#/media/File:St_Paul's_old._From_Francis_Bond,_Early_Christian_Architecture._Last_book_1913..jpg

⁶³ Templáři přišli do Anglie na pozvání krále Jindřicha I. roku 1130. Své preceptorium zřídili původně v severní části města v High Holborn. V roce 1161 se přestěhovali na vhodnější místo asi dva kilometry jižněji, k Temži

Výstavba chrámu Temple začala v roce 1180. Stejně jako tomu bylo i u mnoha jiných templářských svatyní, byla jeho

[https://en.wikipedia.org/wiki/Siege_of_Jerusalem_\(1187\)#/media/File:Balianofbelin1490.jpg](https://en.wikipedia.org/wiki/Siege_of_Jerusalem_(1187)#/media/File:Balianofbelin1490.jpg)

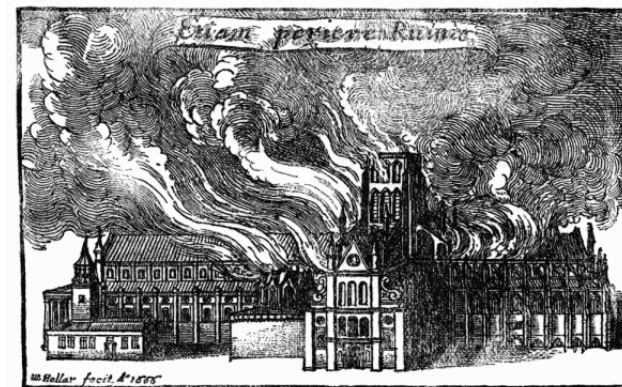
dramatickým pádem Jeruzaléma do rukou pohanských Arabů pod Saladinem v roce 1187.

Celý okrsek kolem Temple a chrámu Temple ovládal řád až do svého zrušení v roce 1307. Následně byl veškerý majetek templářů v Londýně včetně okrouhlého kostela předán konkurentům, což byl vojenský řád rytířů špitálníků⁶⁶.

A když byli posléze během reformace zrušeni i johanité, připadl kostel i s přilehlými budovami koruně. Budovy byly propachtovány sdružením právníků, jímž byla královským dekretem⁶⁷ Jakuba I. zajištěna jejich trvalá držba. Tyto

základem kruhová budova zakončená kopulí, čímž odkazovala na Chrám Božího hrobu⁶⁴ v Jeruzalémě. Doplňme, že Chrám Božího hrobu se v Jeruzalémě nachází západně od místa, kde stál Šalamounův chrám. Chrám zasvěcený Panně Marii vysvětil 10. února 1185 Heraklios⁶⁵, byzantský patriarcha Jeruzaléma, který přijel do Londýna pouze za tímto účelem.

Došlo k tomu pouhé dva roky před

https://en.wikipedia.org/wiki/Old_St_Paul%27s_Cathedral#/media/File:Old_St_Paul's_Cathedral_in_flames_-_Project_Gutenberg_eText_16531.png

⁶⁴ Údajný Ježíšův hrob.

⁶⁵ https://en.wikipedia.org/wiki/Patriarch_Heraclius_of_Jerusalem

⁶⁶ Johanité.

⁶⁷ 1608

právnícké koleje⁶⁸ jsou od té doby vlastníky chrámu Temple, přičemž jsou podle královského dekretu povinny udržovat chrám a umožňovat bohoslužby v něm, a to na věčné časy.

Vlivem požáru byla původní stavba notně poškozena a zbyly z ní ruiny.

https://en.wikipedia.org/wiki/Old_St_Paul%27s_Cathedral#/media/File:Old.St.Pauls.Ruins.1666.png

Po rozchodu s papežskou autoritou nepředstavoval již pro Angličany střed Řím a sv. Petr, ale Londýn s jeho starým gotickým svatým Pavlem. Střední věž katedrály se zřítila, a to samozřejmě znamenalo velkou katastrofu.

Karel II.⁶⁹ i anglikánské duchovenstvo se usilovně snažili rozptýlit pověsti šířené katolíky, že velký požár byl trestem, kterým rozhněvaný Bůh napomínal Angličany za to, že se odloučili od římské církve a papeže. Král a jeho poradci k tomu využili triku, kdy se pokoušeli prezentovat oheň jako symbol očištění a regenerace Londýna a celé říše, jehož výsledkem mělo

být vytvoření dokonalé křesťanské společnosti. Jak vidíme, král s duchovenstvem se snažili využít negativní dopad požáru pozitivním směrem. Jelikož byl sv. Pavel centrem veškerého duchovního života, axis mundi tohoto světa, symbolicky ztělesňující centrum Londýna, dalo se očekávat, že zakázka na jeho přestavbu ponese s sebou jak prestiž, tak mimořádnou dějinnou úlohu. A byl to Christopher Wren, který již pár dní po požáru přispěchal s plány pod paží na audienci u Karla II. ve Whitehallu.

---

⁶⁸ Inns of Court.

⁶⁹ Na smrtelné posteli roku 1685 ve Whitehallu přeci jenom konvertoval ke katolicismu.

První návrhy

Pár dní po požáru měli audienci u krále Karla II. jak Wren⁷⁰, tak Evelyn⁷¹, aby mu představili své plány na přestavbu Londýna. Králi se snad velmi líbily, ale nakonec nebyl přijat ani jeden z nich, především proto, že v té době bylo přednější zajištění střechy nad hlavou pro tisíce a tisíce lidí. Později se připojil se svým návrhem například Robert Hooke⁷², což byl kurátor a člen Královské společnosti a profesor geometrie na Gresham College.

Wren se vlastně teprve nedávno vrátil do Londýna. Jak víme, odbýval si architektonické vzdělání ve Francii, kde byl ve styku s význačnými lidmi. Studoval ve svých důsledcích neoklasickou architekturu, jíž chtěl nahradit klikaté ulice starého středověkého města monumentálními třídami, které viděl ve Francii.

Jeho plánu dominuje hlavní centrální třída, která běží v přímce jednoho konce města od Aldgate směrem ke Strandu a prochází přitom řadou velkých náměstí ve tvaru hvězdy.

Wrenův plán obsahuje rovněž druhou monumentální třídu vedoucí od Toweru podél Cannon Street ke katedrále sv. Pavla. Tato druhá hlavní třída se spojuje s osou z Aldgate, která je prodloužena až k Ludgate, kde se z ní stává Fleetstreet. A právě v tomto bodě – hned za Ludgate a ne daleko od chrámu sv. Pavla – se objevuje hlavní motiv: je jím velký otevřený prostor, resp. náměstí v podobě osmiúhelníku⁷³. Vzhledem k Wrenovým zednářským konexím se to zdá velmi přijatelnou možností. Na obrázku níže je mapa Wrenova plánu⁷⁴. Vlevo dole náměstí ve tvaru osmiúhelníku atd. Z těchto náměstí vycházejí všemi směry přímé ulice. Viz další náměstí.

---

⁷⁰ 11. září 1666

⁷¹ 13. září 1666

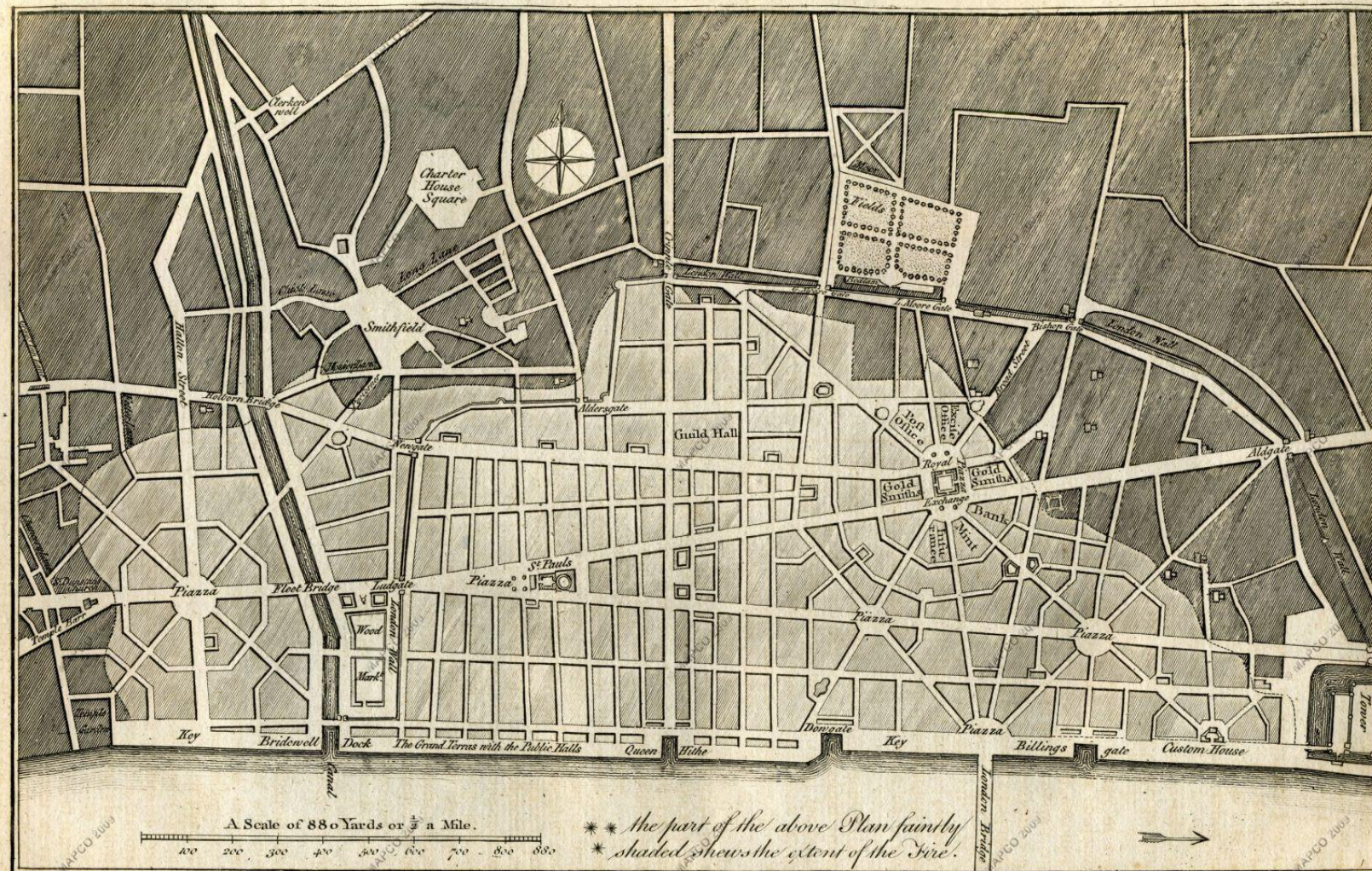
⁷² https://en.wikipedia.org/wiki/Robert_Hooke

⁷³ Tepmplářský symbol Šalamounova chrámu.

⁷⁴ <https://mapco.net/london/1666wrenb.htm>

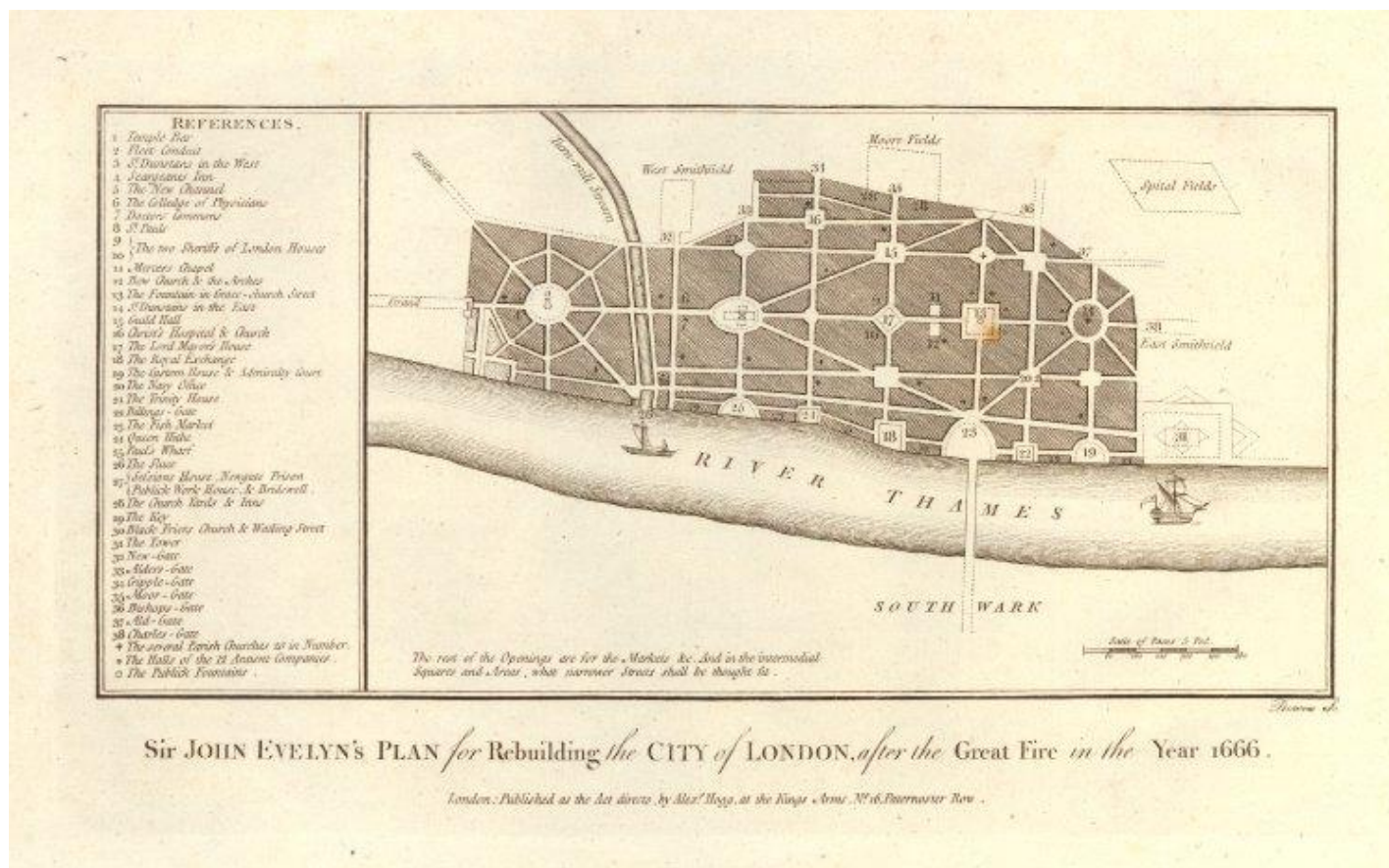
Engraved for Harrison's History of London.

Mr Christopher Wren's Plan for Rebuilding the City of London after the dreadfull Conflagration in 1666.

Smutný Evelyn si do svého deníku trpce zapsal, že ho předběhl doktor Wren. Král jej přijal v ložnici královny.

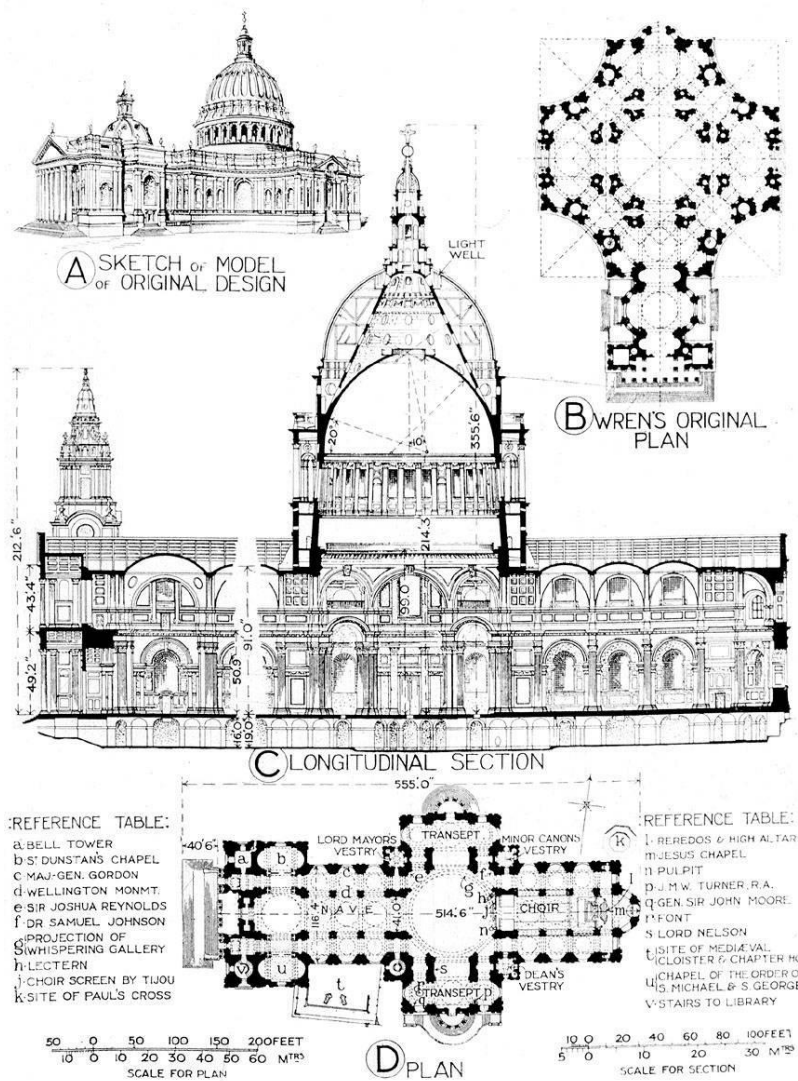
Plán⁷⁵ se podivně podobá plánu Wrenovu.

Z nápadných podobností mezi oběma návrhy lze dost dobře usuzovat, že Wren s Evelynem museli své návrhy konzultovat již před požárem, nebo se o nich bavili při své práci na plánech hned ve druhém zářijovém týdnu.

Oba navrhli do prostoru mezi Temple Bar a říčkou Fleet náměstí, které bude tvořit průnik osmi ulic.

Těžištěm obou plánů je vstupní část severního předmostí London Bridge, k níž tvoří nástup půlkruhová piazza. Hlavní komunikační tepny obou schémat se sbíhají ve sv. Pavlu.

⁷⁵ https://www.britishmuseum.org/research/collection_online/collection_object_details/collection_image_gallery.aspx?assetId=332545001&objectId=1349951&partId=1

Wren byl v roce 1668, tedy dva roky po prvních návrzích, jmenován inspektorem stavby katedrály sv. Pavla a o rok později generálním inspektorem všech královských staveb. Z titulu této funkce rozpracoval osmiúhelníkový půdorys⁷⁶ sv. Pavla, což bylo v Británii něco zcela nového.

Kruhový centrální prostor se otevřel čtyřmi krátkými mohutnými rameny. Takto vznikl osmiúhelník s konkávními stranami, takže půdorys katedrály představuje řecký kříž. Centrální prostor byl pak „samozřejmě“ uzavřen monumentální kupolí spočívající na osmi pilířích.

Slavnostní položení základního kamene nové katedrály sv. Pavla je zahaleno nejednou záhadou.

Podle záznamu v deníku Eliase Ashmola se měla tato událost odehrát 21. června 1675. A rovněž měl stanovit její datum, a to podle horoskopu⁷⁷. Avšak v jeho deníku najdeme další záznam, kde je řečeno jasně: 23. červen 1675 6:30 - založení kostela svatého Pavla, Londýn⁷⁸.

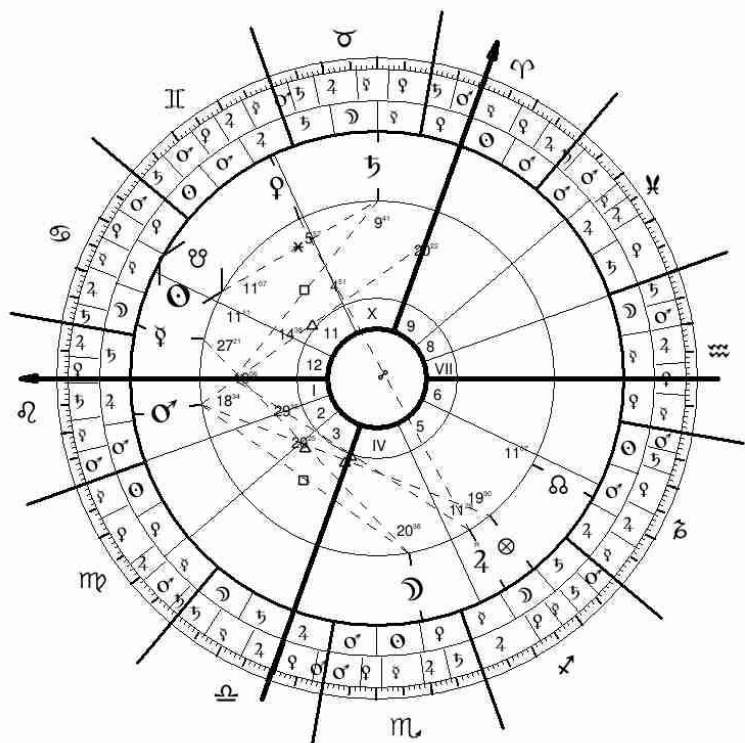
⁷⁶ <http://classconnection.s3.amazonaws.com/68/flashcards/985068/jpg/-0421329263170284.jpg>

⁷⁷ Kitson, Annabella: History of Astrology, str. 199

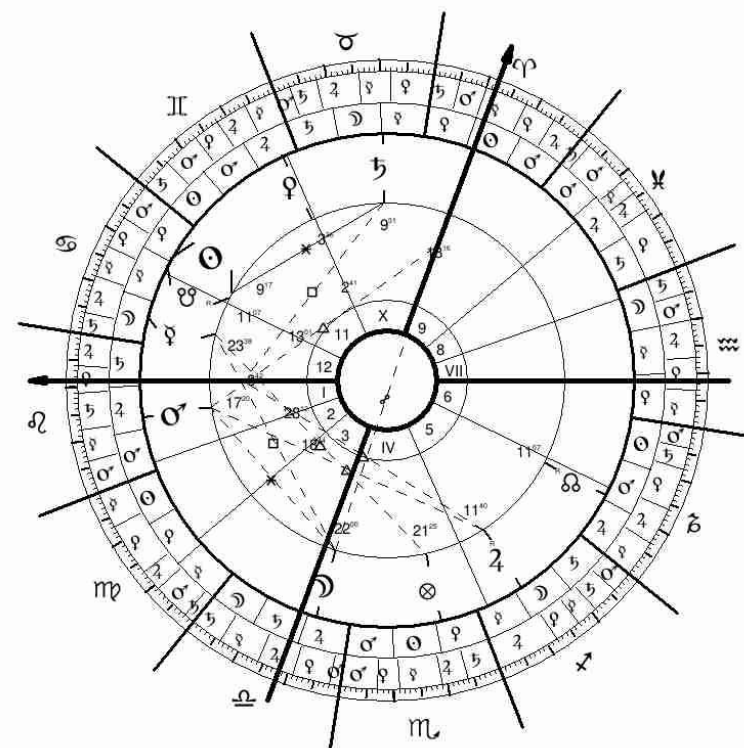
⁷⁸ Josten, C., H.: Elias Ashmole. His autobiographical and Historical Notes, Svazek 4, str. 1 a 432

Lze se domnívat, že posunuté datum mohlo souviset například se špatným počasím. Přesto ale 23. červen značí předvečer svátku sv. Jana, a je tudíž i předvečerem zednářského a templářského nového roku, jehož oslava připadá na 24. června. Převédeme-li juliánské datum na gregoriánské, jsme na datu 4. července⁷⁹.

Na obrázcích vlevo je prvně situace pro 23. červen, na druhém obrázku je situace pro 21. červen. V popředí vidíme škůdce, Štírovskou Lunu ve 4. domě, která se nám posunu pro dřívější datum do Vah na osu IC. Gregoriánský kalendář byl v Anglii zaveden až někdy v roce 1752, tedy data musejí nutně být juliánská.

Mars se Saturnem sledují úhly, není to celkově nejlepší horoskop. Saturn obecně souvisí se stavbami, také 4. dům. Je to situace před zatměním Luny⁸⁰, které bylo viditelné nad Anglií a odehrávalo se v rohu pro Londýn.

⁷⁹ Tehdy utrpěli templáři porážku od muslimských armád ve svaté zemi u Hattínských rohů, k níž došlo roku 1187. Tehdy křesťanstvo ztratilo Jeruzalém.

⁸⁰ <http://astro.ukho.gov.uk/eclipse/1411675/> Zde v gregoriánském datu.

Předzvěst katastrof

Koncem roku 1664 bylo hlášeno, že nebi byla spatřena kometa. Tatáž situace se opakovala i na začátku roku 1665. Ohledně těchto tak vzácných a silné dojmy vyvolávajících ukazatelů panovalo v oněch dobách všeobecné přesvědčení, že se jedná o předzvěst katastrofy⁸¹.

V prosinci 1664 je o události na nebi zpravena Královská společnost, jejíž člen Robert Moray⁸² informoval veřejnost o kometě, kterou spatřil ve své observatoři. Kometa přestala být viditelná koncem ledna 1665, ale o pouhé dva měsíce později, v březnu 1665, se na nebi objevuje druhá kometa⁸³.

My dnes víme, že se jednalo o kometu C/1664 W1⁸⁴, již pozorovali lidé v celé Evropě, a dokonce i mimo ni⁸⁵. Veřejnost, stejně jako erudovaní vzdělanci tento jev měli za negativní ukazatel, od něhož nečekali nic dobrého.

Jak víme, v roce 1665 zasáhla Londýn epidemie dýmějového moru. Začala nenápadně v jedné farnosti, nicméně kvůli špatným podmínkám, které panovaly, a kvůli prakticky neexistující kanalizaci a nedostatečným veřejným hygienickým podmínkám, mohla epidemie propuknout naplno. Situaci umocnilo poměrně horké léto, protože červen byl nezvykle teplý, což byl pro smrtící epidemii další impuls. Během několika měsíců začali lidé umírat po stovkách a tisících. A jak se dalo

---

⁸¹ Připomeňme si, že maligní charakter komety byl zaset hluboko v dobách kodifikace klasické astrologie. Thrasyllův (císařský astrolog) syn Balbillus poradil Neronovi, když se objevila kometa, aby nechal zavraždit všechny významné muže, že tak bude ušetřen život Neronův, k čemuž skutečně došlo. Kometa se tak stává ukazatelem vždy silně maligním a věštícím zkázu.

⁸² Sir Robert Moray (1608/09 – 1673) byl voják, státník, diplomat, soudce. Vlivná osoba v Královské společnosti. Stal se jejím prvním ad hoc presidentem do roku 1662, kdy byla společnost potvrzena královským dekretem a Moray obdržel stálou rezidenturu u královského dvora.

⁸³ Možná se jednalo o tutéž kometu po jejím průletu okolo Slunce.

⁸⁴ Poprvé hlášena 17. listopadu 1664, pozorovací interval 75 dní, PH pozice: 12. st. Váhy; podruhé hlášena 27. března 1665, pozorovací interval 24 dní, PH pozice: 12. st. Býka. Druhá kometa má označení C/1665 F1.

⁸⁵ Například nad Korej a Japonskem.

očekávat, připisovali mnozí propuknutí moru Božímu hněvu⁸⁶. Karel II., silně zděšený, přestěhoval v červenci svůj dvůr do Oxfordu, zanechávaje tak Londýňany jejich hroznému osudu.

---

⁸⁶ Totéž platilo i o Velkém požáru v Londýně.

McCannova teorie⁸⁷

Obrázek vpravo pochází z publikace⁸⁸, kterou Lilly vydal v roce 1651⁸⁹. Tento obrázek se nachází v sérii dalších obrázků⁹⁰ na konci publikace. Jsou to výjevy roztodivných situací.

A tento obrázek přišel Lilly vysvětlit komisi, která zasedala víceméně kvůli němu, protože se nad ním vznášel stín podezření, že má v tom požáru, který tak předpověděl, prsty.

McCann se domnívá, že Lilly nebyl úplně upřímný, když tvrdil, že nevěděl, kdy přesně k požáru dojde, neb z jeho šetření vyplývá, že Lilly zakomponoval horoskop události do onoho obrázku, jež vydal před lety v Monarchii.

Lilly se k obrázku vyjádřil slovy, že aby nebyla jeho práce z vulgarizovaná, zvolil tedy jakési alegorie, které laikům nic nesdělí, avšak zasvěceným⁹¹ řeknou mnohé. Jednak tím chránil svou práci, jednak si vytvořil jakási zadní vrátka, která by bylo možné využít v jakékoliv situaci.

⁸⁷ <http://www.skyscript.co.uk/fire.html>

⁸⁸ Lilly, William: Monarchy, or No Monarchy, 1651.

⁸⁹ Uvádí se někdy i 1652.

⁹⁰ Snad by se dalo říci proroctví.

⁹¹ Jeho slovy „moudrým lidem“.

FIGURE 1

V levé části vidíme standardizovaný náčrt horoskopu, tedy je uvedený ve stavu, v jakém tehdy astrologové horoskopy kreslili. Je prázdný. Tímto horoskopem dle McCanna Lilly napověděl, že výjev v sobě nese zakomponovaný horoskop.

V obrázku vystupuje 7 lidí. Tím se dostaneme k tehdy viditelným planetám a ke dvěma Světlům, nadto dvě postavy, které jsou zavěšeny hlavami dolů nad ohněm mají symbolizovat také znamení Blíženců, signaturu, která je tradičně spojena s Londýnem.

V ohni je pět polen, které, když se obrázek otočí, vytvářejí římská IXV. McCann dovozuje, že jde o dvě cifry, konkrétně o IX (9) a V (5). Devátý měsíc a pátý den. Nebo ta číslice může být XIV. (14), což může ukazovat na 14. st. Blíženců.

Člověk, který je zcela vlevo, má u pasu dýku, pravou rukou jakoby vyléval vodu, levou napodobuje močení, což má ukazovat jak na Mars (dýka), tak na Štíra (pohlavní orgán). Vzniká tak pozice Mars

ve Štíru.

Vedle tohoto pána je pán, jejichž nohy vytvářejí glyf Panny nebo Štíra (podobné „emku“). Požár vypukl, když bylo Slunce v Panně a aplikovalo sextilem Mars. Také si všiml, že pán (Mars) má na sobě 6 knoflíků na tunice. Tím je odůvodněný jak sextil, tak Slunce.

Naproti je jediná, vysoká a štíhlá postava s kloboukem se zakřivenou korunou, která se dívá jakoby dozadu. Zde by to mělo ukazovat na retrograditu (pohled dozadu), a jelikož jeho voda se kříží s vodou slunečního člověka, je to popis opozice. Tím se dostaneme k Jupiterovi v Rybách, který je retrográdní a je v opozici se Sluncem.

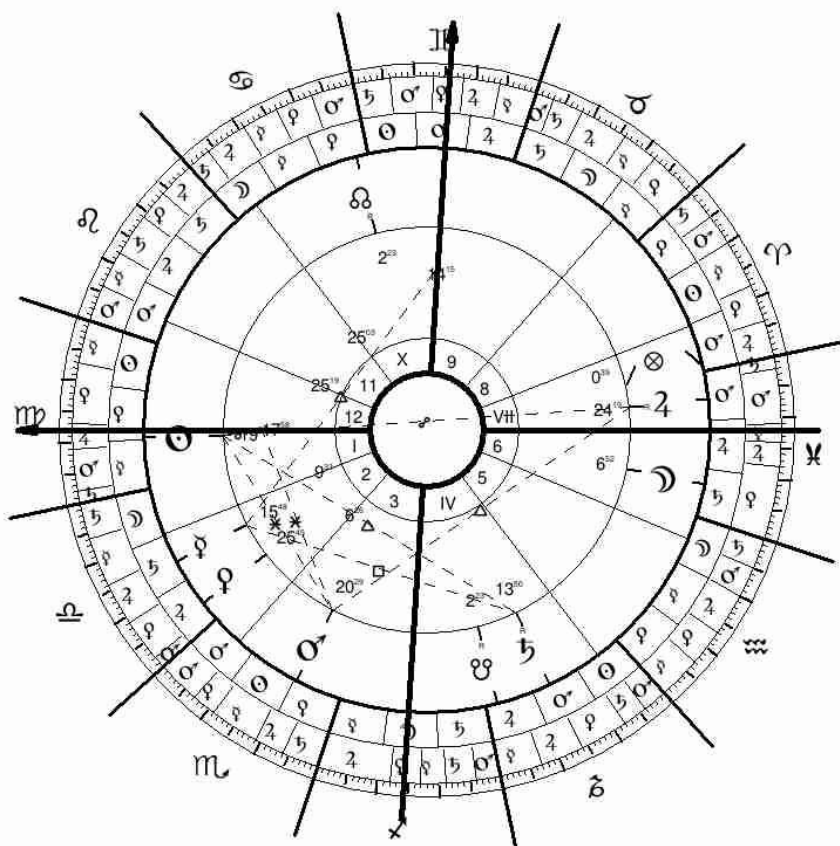
Hned za Jupiterem stojí štíhlý muž, který lije vodu nad hlavami těch ostatních. To má být Luna v Rybách. Proto je muž těsně u muže Jupitera. Ryby ovládají nohy, které má muž obráceně. Je nejvyšší, což může ukazovat na fázi Luny.

Ošklivý, pokřivený muž, jež se krčí u Jupitera, je Saturn v Kozorohu.

Dominantní jsou postavy zavěšených dětí. Zbývají nám planety Merkur a Venuše, které jsou umístěny ve Váhách. Merkur jako vládce Blíženců, odkaz také na dualitu, je nakreslen se dvěma očima a dvěma rameny (je vlevo), zatímco Venuše má pouze jedno oko a jednu ruku viditelnou. Merkur má levou ruku umístěnou na krku Venuše, oblast těla spojenou s Býkem, kterému vládne Venuše. Vlevo je Merkur, vpravo je Venuše.

Převrácením horoskopu dostaneme, že by měl 14. st. Blíženců kulminovat. Odtud dostaneme horoskop s daty: **2/9/1666 5:25 LMT Londýn.**

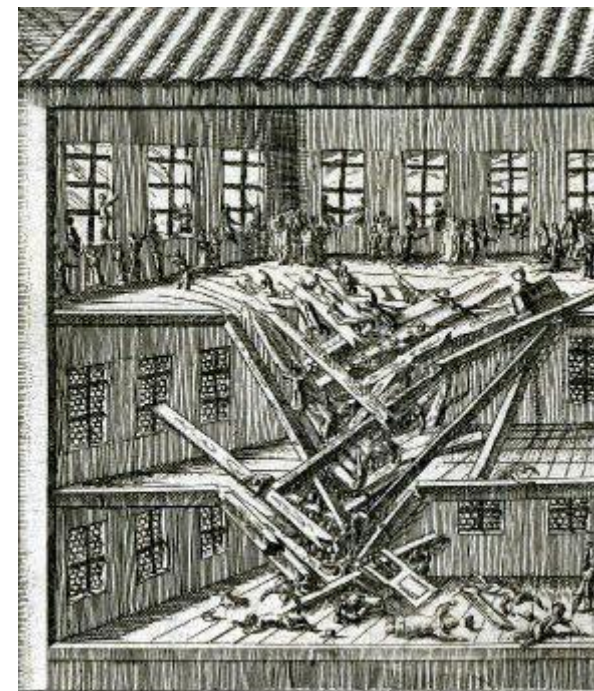
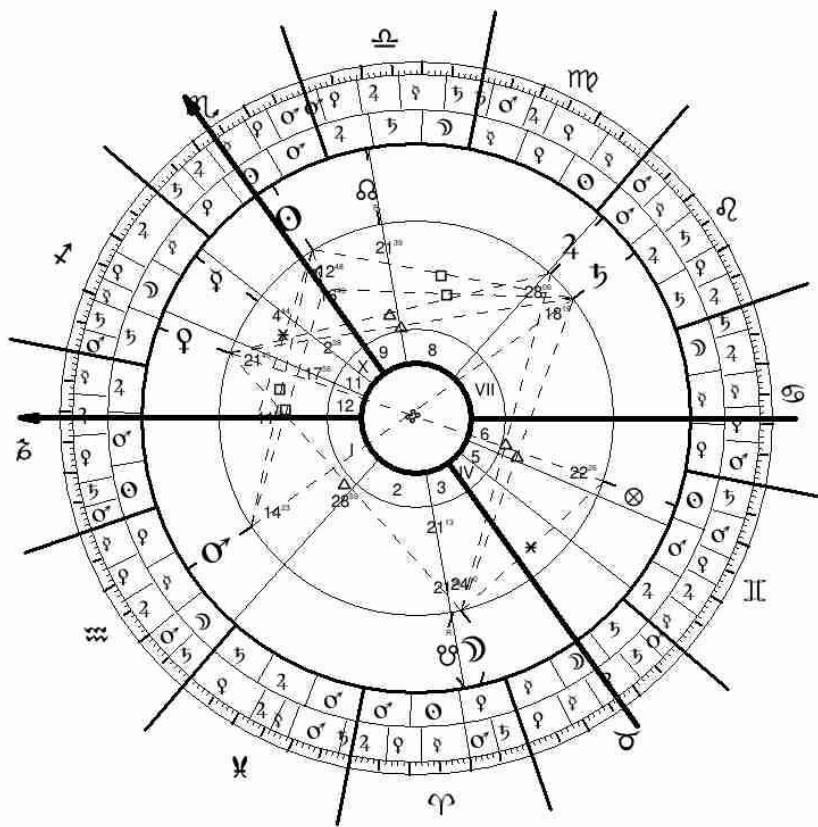
Spletl se cca o 5 hodin.

Soupis tragédií⁹²

Zřícení podlahy⁹³ v domě francouzského vyslance⁹⁴ (26/10/1623⁹⁵):

https://en.wikipedia.org/wiki/Fatal_Vespers#/media/File:FatalVespers.jpg

⁹² Lilly, William: Merlini Anglici ephemeris, or, Astrological judgments for the year 1667. Časy uvádím vždy ve 12:00 LMT Londýn.

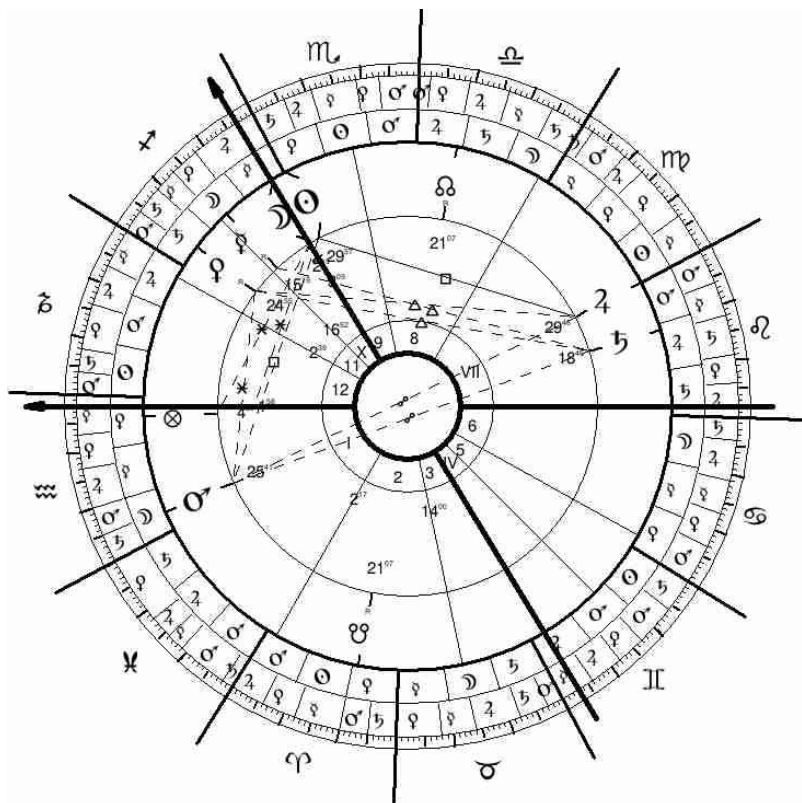
Zmiňuje také negativní vliv komety, který se spolupodílel na požáru v Londýně. Cituje Junctina (fol. 1127): „Cometa si apparuerit in Horoscopo foundationum alucujus loci, vel alterius radicis, significat destructionem ileus....“Dál nečitelné. Pokud prochází kometa ASC města, je to destrukce. Lilly si je jistý Blíženci.

⁹³ Téměř sto obětí.

⁹⁴ Lilly uvádí „November“, nicméně ke katastrofě došlo v říjnu.

⁹⁵ Juliánské datum.

Vyhoření⁹⁶ domu radního⁹⁷ v Broadstreet (12/11/1623⁹⁸):

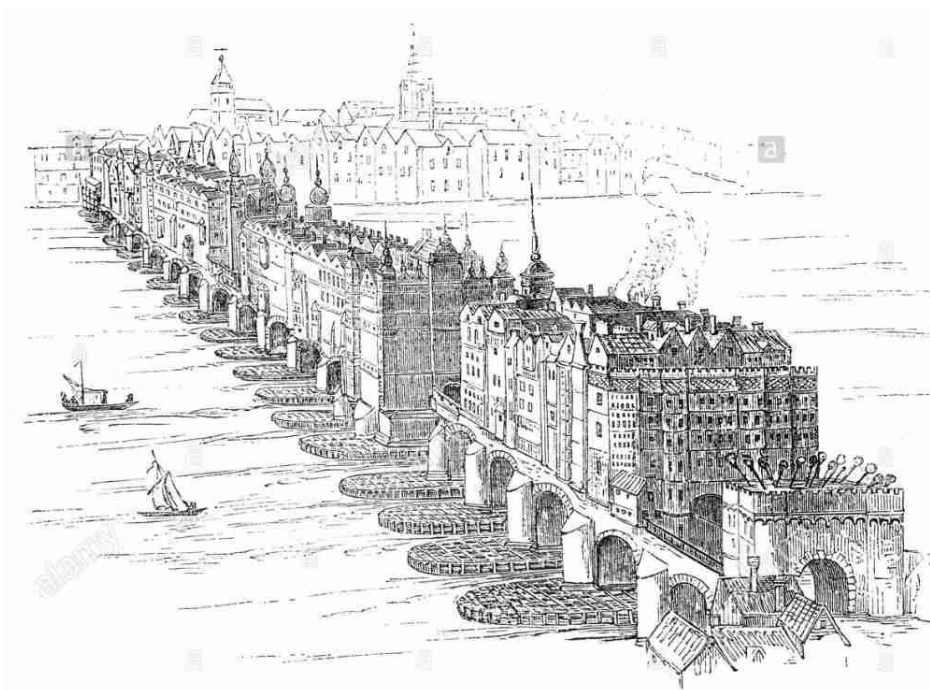
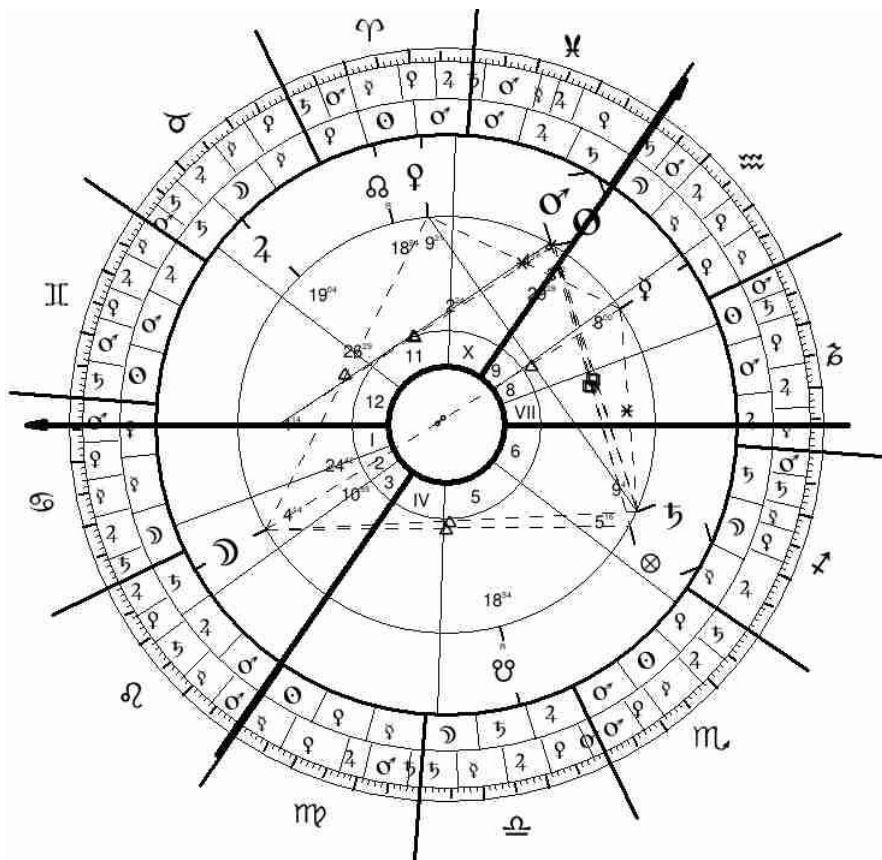

⁹⁶V originále „Alderman Cockains House burnt in Broadstreet“.

⁹⁷ Předpokládám, že se jednalo o obchodníka, radního Sira Williama Cockayneho. Viz https://en.wikipedia.org/wiki/William_Cockayne

⁹⁸ Juliánské datum.

Požár London Bridge⁹⁹(11/2/1633¹⁰⁰):

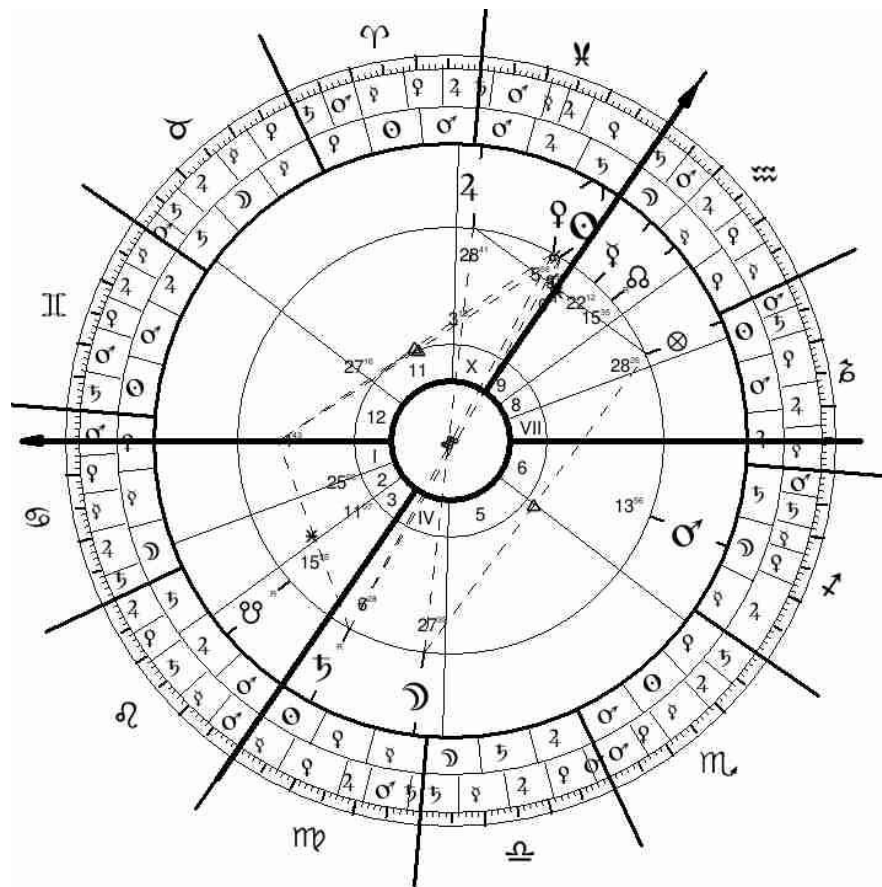

www.alamy.com/king-henry-ii-commissioned-the-old-stone-london-bridge-with-a-chapel-at-its-centre-dedicated-to-becket-as-martyr-that-became-the-official-start-of-pilgrimage-to-beckets-canterbury-shrine-the-bridge-was-about-800900-feet-long-with-a

⁹⁹ Poškozena třetina mostu.

¹⁰⁰ Juliánské datum.

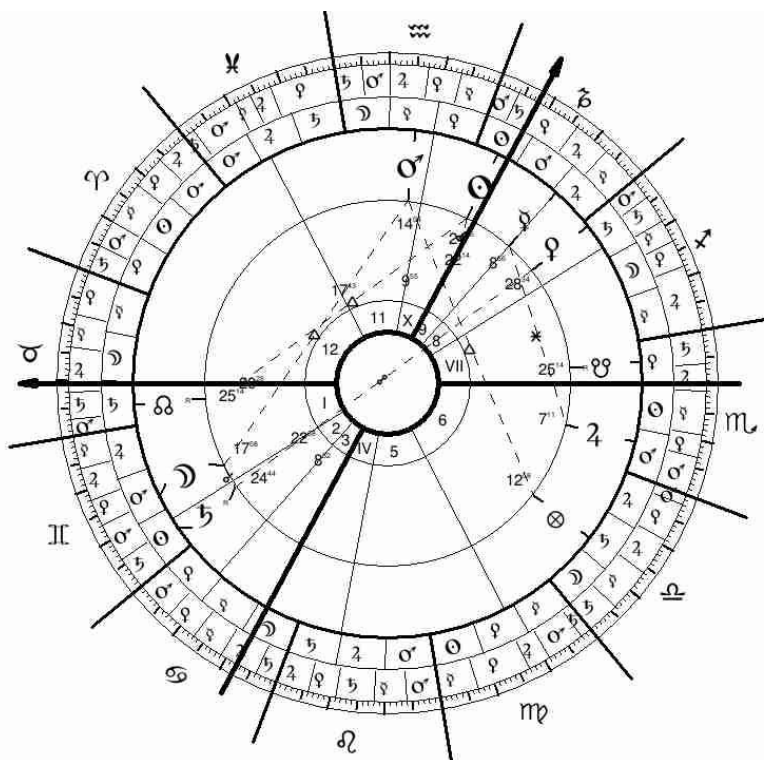
Požár ve Fleetstreet (12/2/1655¹⁰¹):

¹⁰¹ Juliánské datum.

Exploze střelného prachu (4/1 rok nečitelný¹⁰² - 1650 -) v Tower Street¹⁰³:

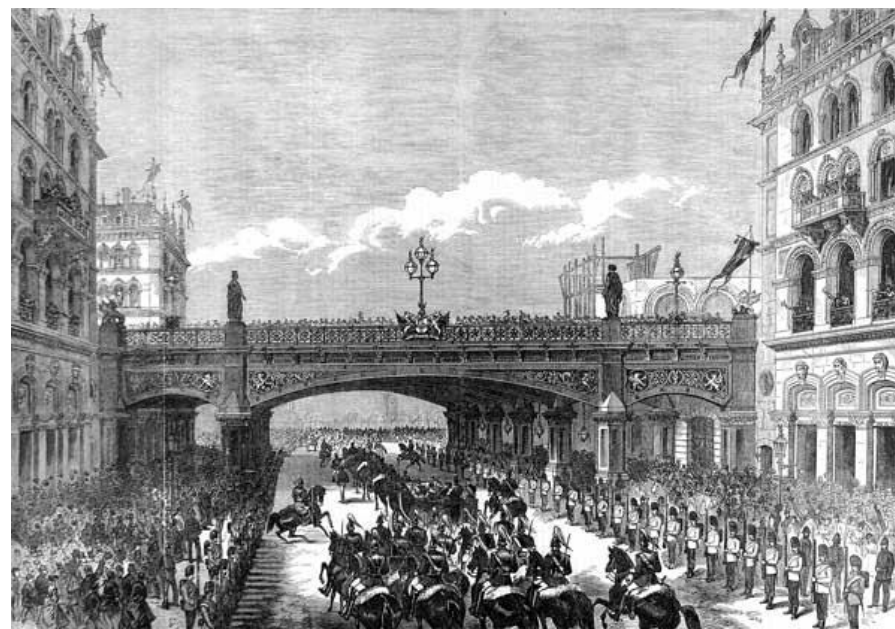
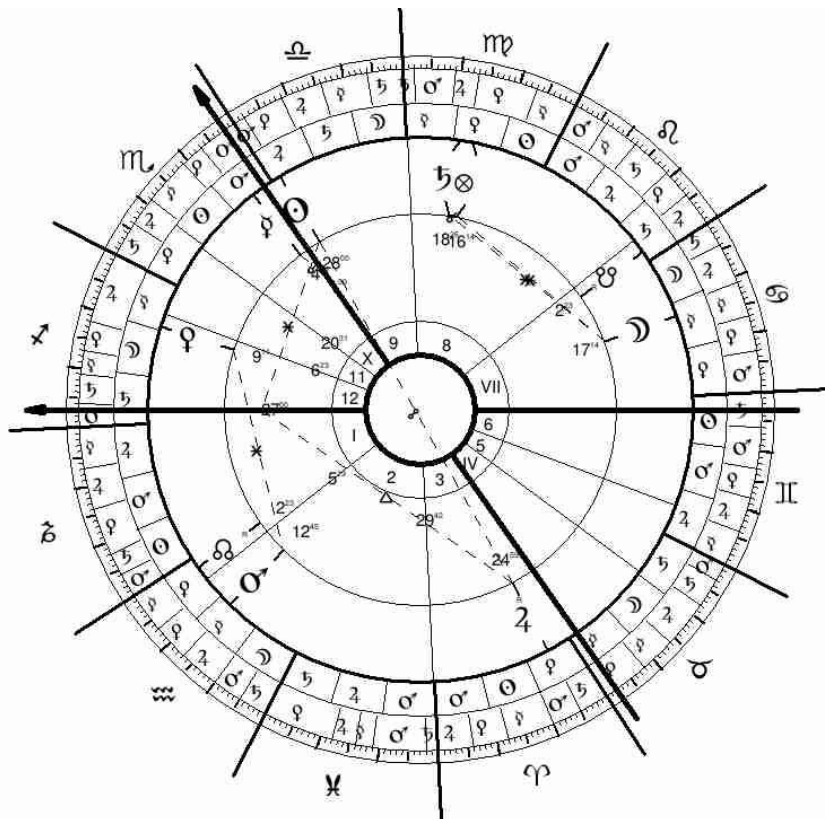
Gunpowder.—In the year 1649, 4th January, sixty houses were blown up by a blast of twenty-seven barrels of gunpowder, which accidentally took fire at a ship-chandler's, in the neighbourhood of Barking Church, Tower-street, London. It unfortunately happened that a parish feast was then held at the Rose Tavern, next door but one to the Church, at which the principal part of the parishioners were assembled, all of whom perished, and were mangled in a most dreadful manner except the mistress of the tavern, who was found fitting upright in the bar, and a drawer, standing without it, with a pot in his hand, both being suffocated with smoke and dust, and preserved in these postures by the casual falling of timber, without the least sign of fracture or contusion. But the most remark-

able

¹⁰² Dohledal jsem ve zdroji: A Selection of Curiosities of Literature, Consisting of Wonders of Nature and Art: Remarkable Characters; Entertaining Anecdotes, Letters, &c. &c. By William Jefferson, 1795, str. 237. Udává se rok 1649. I zde je ale uvedený chybně, rok události je 1650.

¹⁰³ „The cause of such accidents was rarely known, for those who made the mistake that ignited the gunpowder were generally killed. Yet in the case of Robert Porter's premises in Tower Street in 1650, the circumstances leading to the disaster were established, although not the immediate cause. Porter had 27 barrels of gunpowder stored in his house. Twenty had been sold to a ship's master, and as they were to be collected the next day, Porter had left them in the shop rather than the usual safer storage place. The explosion, and the following fire, which raged for two hours, killed 67 people, including the five who lived at the house. Fifteen houses were wrecked in total, and at least 100 more had tiles blown off the roofs, windows broken and other damage. The tower of All Hallows Church, opposite Porter's house, was so badly damaged that, despite repairs, it had to be rebuilt in 1659.“ Viz <https://www.historyextra.com/period/tudor/accidental-explosions-gunpowder-in-tudor-and-stuart-london/>

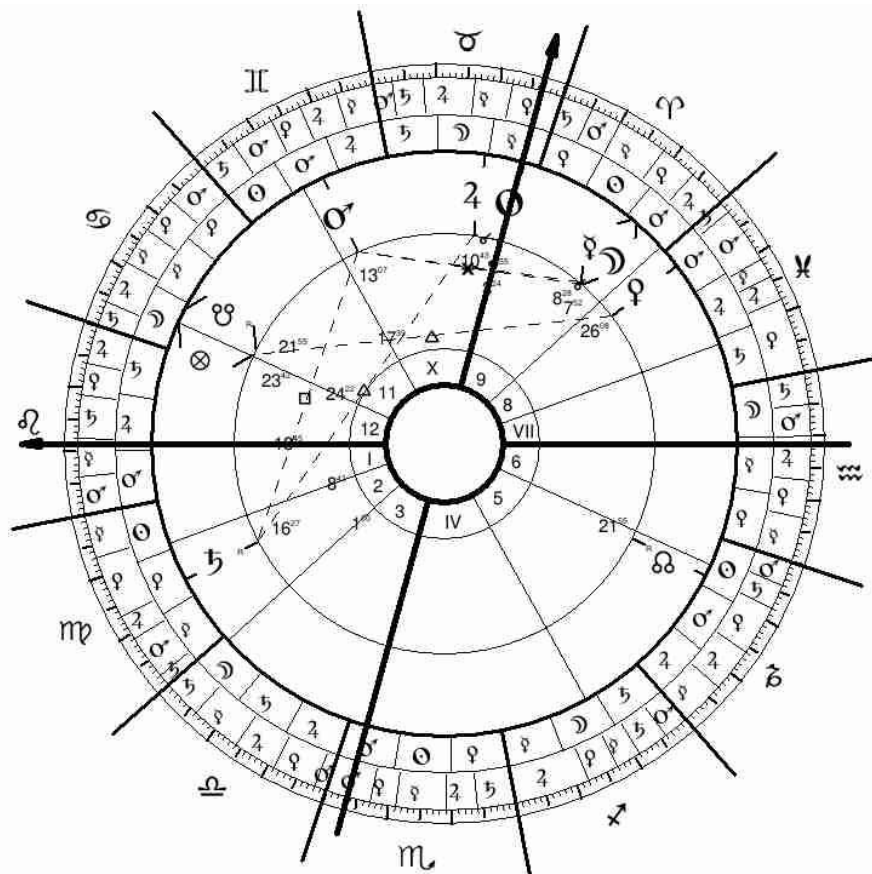
Požár na Holborn Bridge (11/10/1655¹⁰⁴):

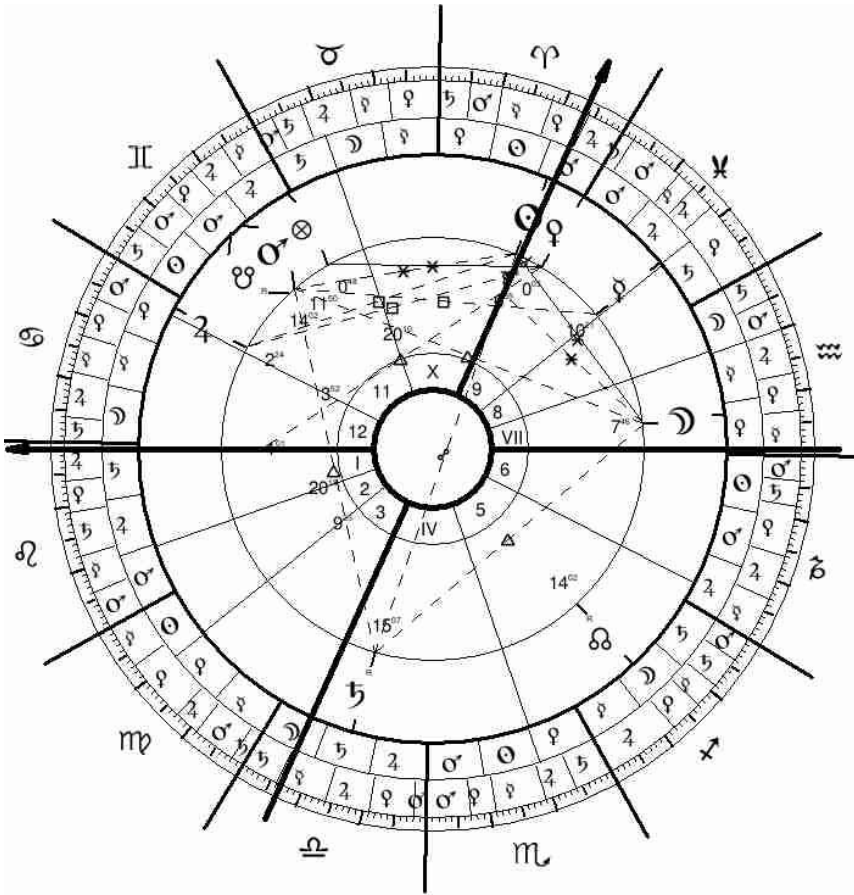
https://en.wikipedia.org/wiki/Holborn_Viaduct#/media/File:Royal_Procession_under_the_Holborn_Valley_Viaduct,_1869_ILN.jpg

¹⁰⁴ Juliánské datum.

Poškození mola (12/4/1656¹⁰⁵):

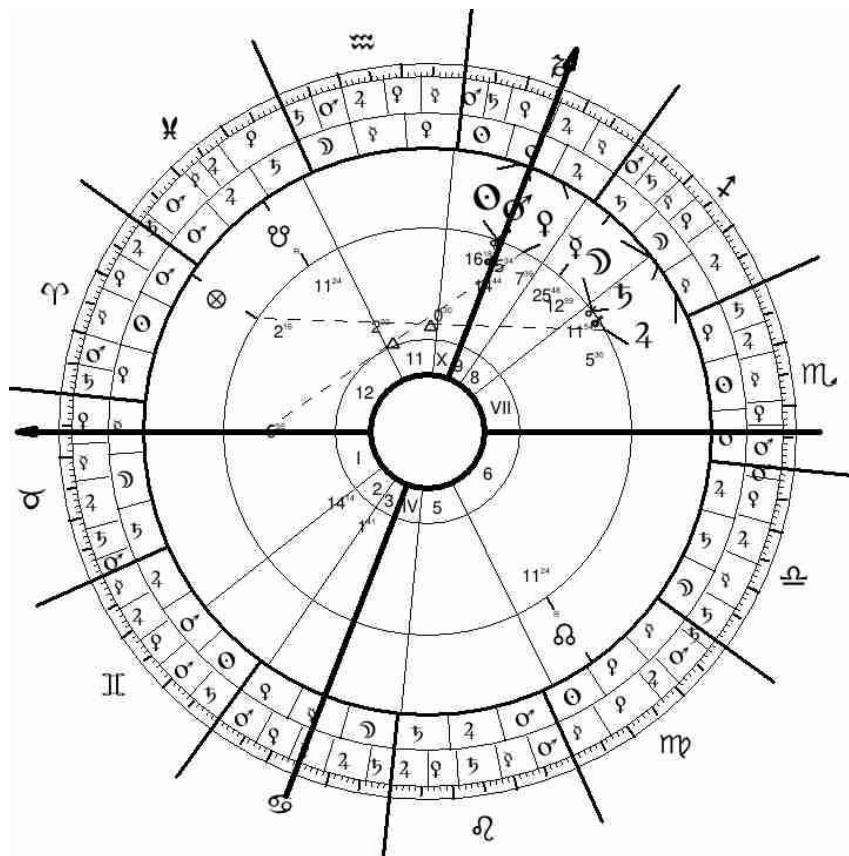
¹⁰⁵ Juliánské datum.

Požár v Shoe Lane (18/3/1658¹⁰⁶):

¹⁰⁶ Juliánské datum.

Požár v Lothbury (27/12/1662¹⁰⁷):

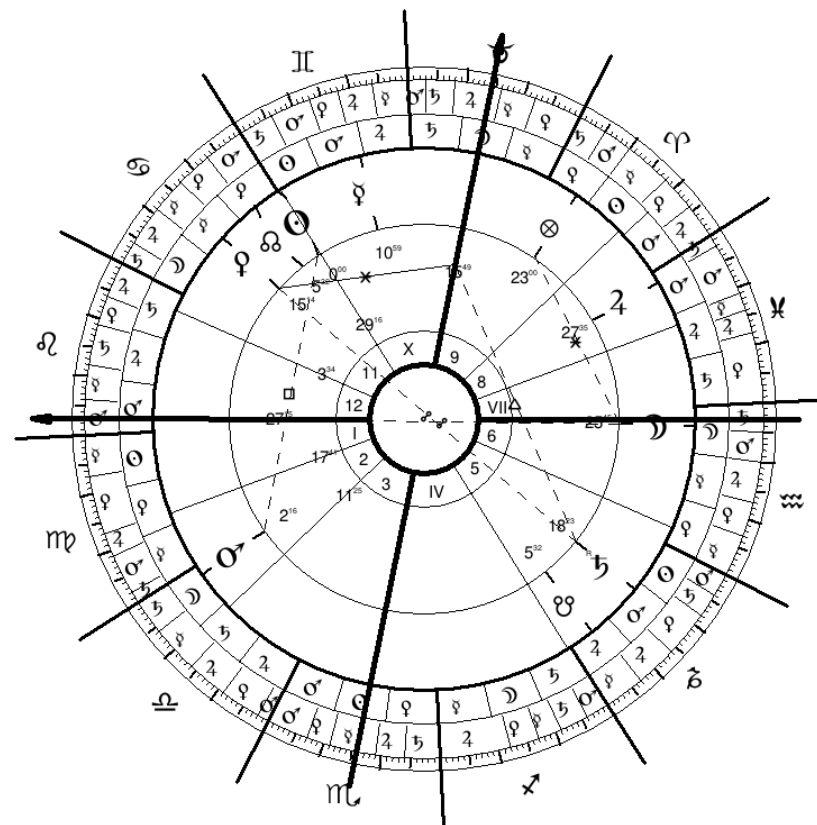
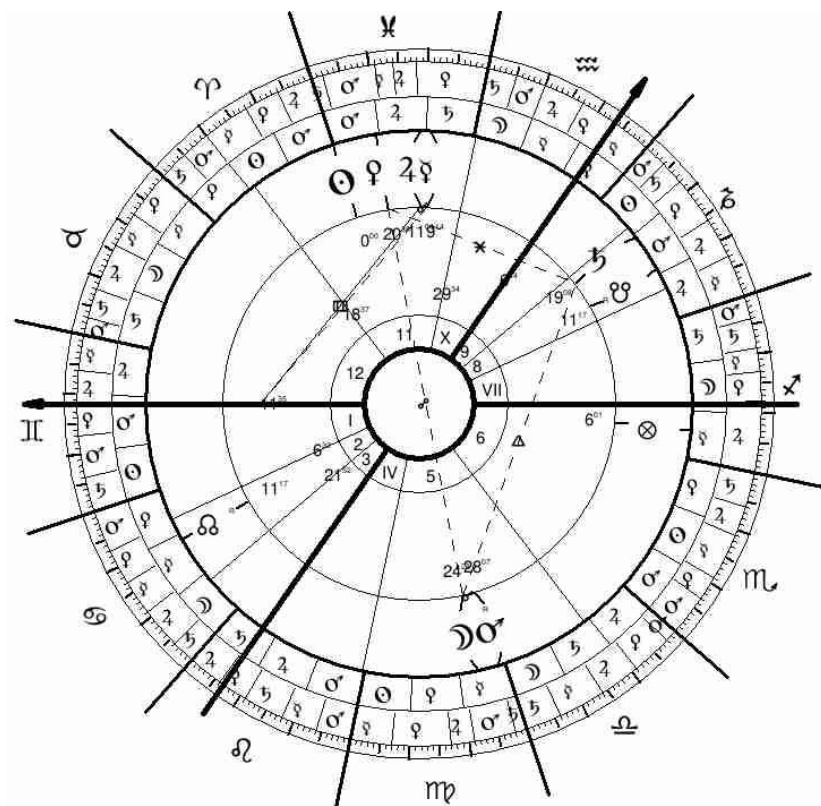
¹⁰⁷ Juliánské datum.

Lilly dokazuje na těch příkladech, že pokud se objeví poškození, nebo pozoruhodné zatmění na 11., 12., 13., a 24., 25., 26. Blíženců, tak Londýn trpí. Především, když tam jsou škůdci.

Dále to jsou maligní aspekty na 17., 18., 19., 20., 24., 25. st. znamení Lva. Je třeba se obávat, že hrozí velké požáry v částech města, přičemž dále hodnotí kvadruplicity, které modifikují dále událost. Vodnář – ohrožení jsou soudci, obchodníci, důstojníci, trpí obchod atd. Býk – velké zatížení daněmi. Štír – poddaní jsou neslušní, musejí snášet mnoho chudoby. Dále zmiňuje, že poslední požár, tedy ten velký, nezasáhl domy na předměstí. Ve velkém požáru Londýna byl Mars na 20. Štíra, ta chudoba byla znát, protože hodně lidí přišlo o střechu nad hlavou.

Tohle je asi jediný důkaz, který po sobě Lilly zanechal, pokud jde o to, jak postupovaly katastrofy, a čeho on si všiml v těch horoskopech.

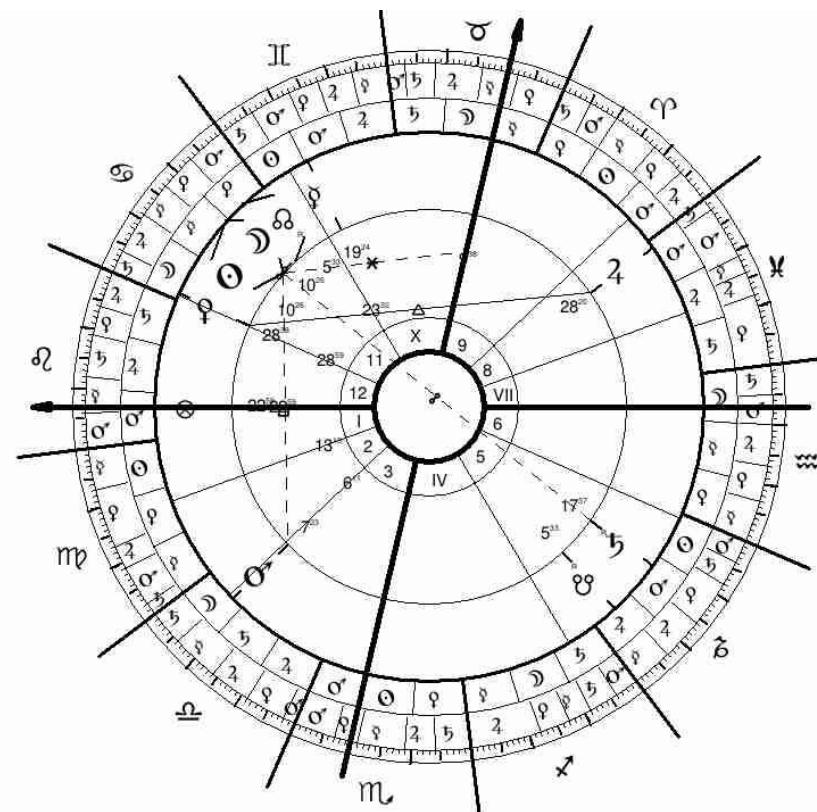
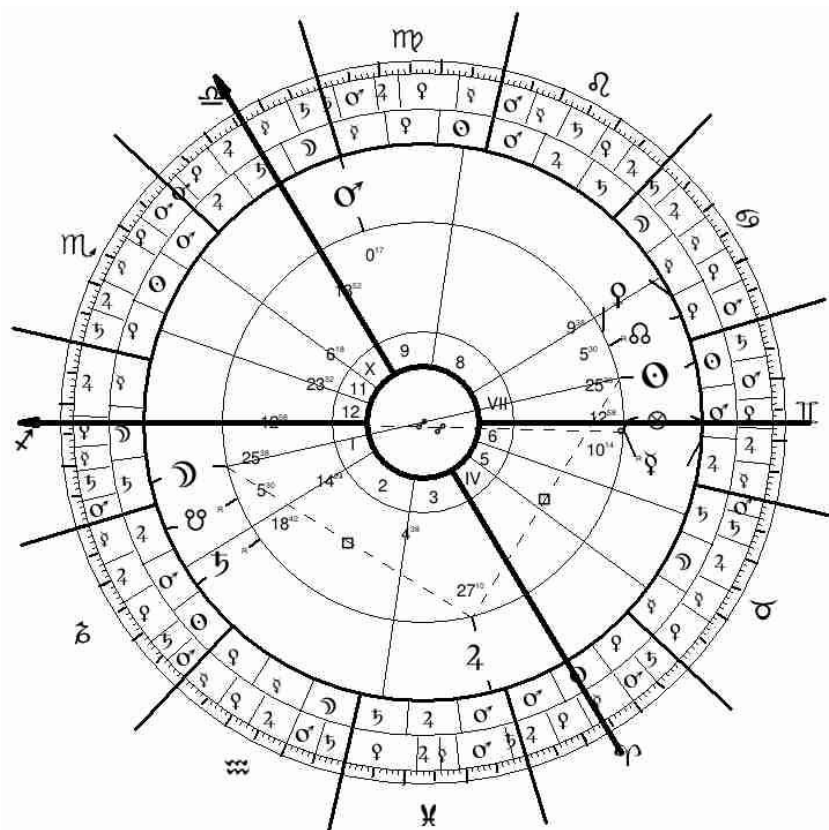
Ingres 1666¹⁰⁸

Vzhledem k vycházejícím Blížencům – horoskop by měl platit půl roku, nicméně udělal jsem ingres i pro Raka.

¹⁰⁸ Vstup Slunce do Berana pro Londýn: 10/3/1666 8:44:37 UT. Vstup Slunce do Raka pro Londýn: 11/6/1666 08:54:46 UT. Vše juliánská data.

Zatmění 1666¹⁰⁹

Zatmění Luny se odehrává v rohu, nad Anglií viditelné¹¹⁰. Zatmění Slunce nebylo nad Anglií viditelné¹¹¹. Elity ohroženy nebyly. Lid ano.

¹⁰⁹ Zatmění Luny: 6/6/1666 19:10:27 UT Londýn. Zatmění Slunce: 22/6/1666 7:47:08 UT Londýn. Vše juliánská data.

¹¹⁰ https://moonblink.info/Eclipse/eclipse/1666_06_16

Jak vidíme, pro ingres, který platil půl roku a který předcházel požáru, vychází 12. st. Blíženců. Zatmění Luny je na ose 13. st. Štelce/Blíženců, a zatmění je v rohu a bylo viditelné. Luna = lid. Ten byl nejvíce poškozen.

Tedy pokud bychom přijali Lillyho tezi o tom, že stupně, kterých si on všiml, musejí být nějak rozehrány, pak vidíme, že stupně, které souvisí s Londýnem, rozehrány byly. A to jak v ingresu, tak v zatmění než došlo k požáru.

---

¹¹¹ <https://eclipse.gsfc.nasa.gov/SEsearch/SEsearchmap.php?Ecl=16660702>

Závěr

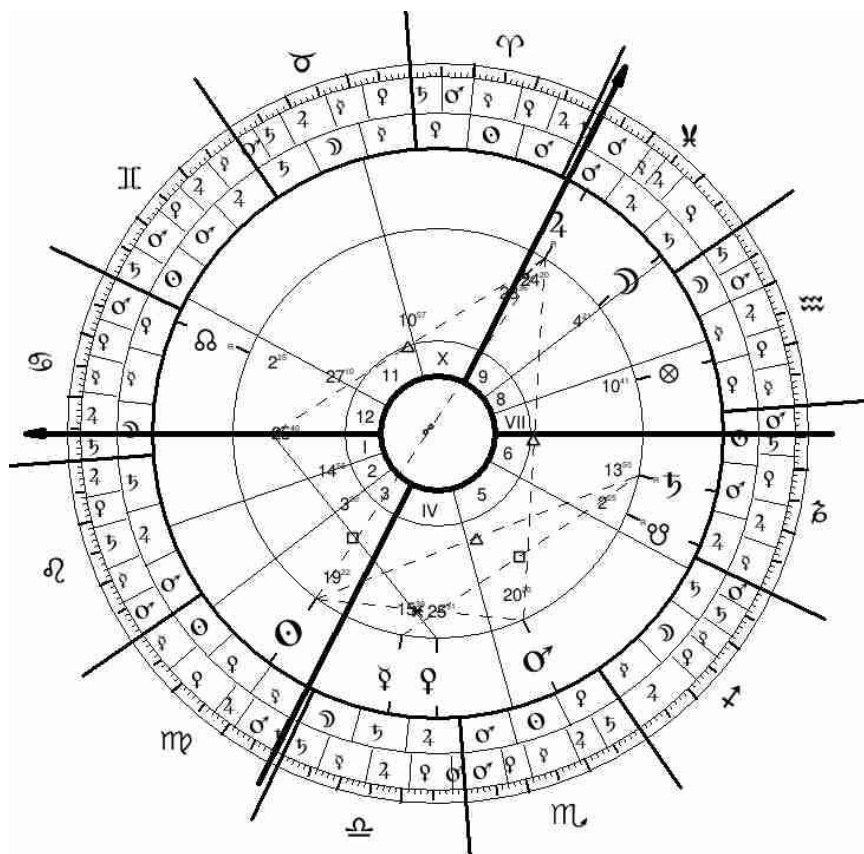
Pokud přijmeme, že požár začal nějak po půlnoci 2/9/ 1666, dostaneme toto schéma¹¹² (na obrázku vlevo).

Lilly se zaměřil ponejvíce na pozici Marsu ve Štíru, která spadá do těch kritických stupňů, jichž si Lilly všiml, když dělal genezi katastrof pro Londýn.

Naznačil, že je třeba sledovat zatmění a škůdce v těchto místech. A to je vše, co Lilly prozradil.

Jestliže by byla McCanova teorie správná, a Lilly se „spletl“ pouze o 5 hodin, znamenalo by to, že disponoval technikou a horoskopem, o kterých zatím toho známo příliš není, ale vzbuzuje to úžas, pakliže tomu skutečně takto bylo.

Já sám jsem ověřil jak ingres, tak zatmění, a v obou případech jsou rozehrány stupně Londýna, což jenom potvrzuje Lillyho signaturu, ale o samotné technice, jak na to přišel, nelze více říci.

¹¹² 0:30 LMT.

